

the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de

ECHE V ARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

René Ficks

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

7e jaargang, No. 2

Wereldoplage: 2 959 636

Februari 1974

SPECIAAL NUMMER

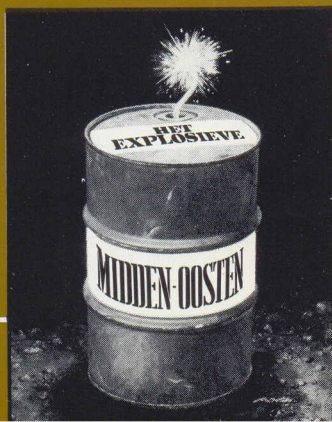
Precies 40 jaar geleden deze maand verscheen het eerste Engelstalige nummer van *The PLAIN TRUTH*. In de loop der jaren zijn daar edities in andere talen bijgekomen waardoor wij een steeds groter lezerspubliek op de hoogte hebben kunnen stellen van het wereldgebeuren. In geen ander gebied ter wereld staan de veelzijdige en tegengestelde belangen der mensheid zo zeer in het brandpunt als in het Midden-Oosten. Arabieren en Israëli's, olieproducerende landen en oliebruikende landen, het kapitalistische Westen en het communistische Oosten bepleiten hier hun zaak. In dit speciale nummer brengen wij onze lezers de gezichtspunten van de hierbij betrokken landen en volken, alsmede een analyse van de situatie waarin de wereld zich thans bevindt als gevolg van de vierde oorlog in het Midden-Oosten.

ARTIKELEN

Het Westen na de oktoberoorlog	2
Olieboycot!	8
Kunnen de VN brengen in het Midden-Oosten?	14
De oktoberoorlog — de lessen voor ons	18
Jeruzalem, Jeruzalem! Stad van vrede, centrum van confrontatie	22
Het Midden-Oosten: het Arabische standpunt	30
„Er moet vrede komen“, zeggen Palestijnen en Israëli's	34
Japan en het Midden-Oosten	38

RUBRIEKEN

Persoonlijk	1
Wat onze lezers schrijven	40
Euronieuws	41

ONZE OMSLAGFOTO

De bekende Amerikaanse kunstenaar Ren Wicks geeft op zijn eigen karakteristieke wijze uiting aan de potentieel ernstige gevolgen die zouden kunnen voortvloeien uit het recente gebeuren in het Midden-Oosten.

Illustratie door Ren Wicks

Hoe uw abonnement betaald werd

Uw reeds betaalde abonnement werd mogelijk gemaakt door de bijdragen van degenen die vrijwillig medewerkers geworden zijn in de ondersteuning van dit wereldomvattende werk. Ambassador College is als een afzonderlijke instelling verbonden aan de Worldwide Church of God, Pasadena, Californië, VS, en een gedeelte van de financiële behoeften van het werk wordt door die Kerk gedragen. De uitgevers hebben niets te koop en hoewel bijdragen dankbaar aanvaard worden, wordt het publiek nooit om financiële steun verzocht.

President-directeur en hoofd-redacteur
Herbert W. Armstrong

Vice-voorzitter en adj.-hoofdredacteur
Garner Ted Armstrong

Algemeen redacteur: Herman L. Höh

Chef-redacteurs: David Jon Hill, Raymond F. McNair

Redacteur vormgeving: Arthur A. Ferdig

Kernredactie: William F. Dankenbring, Gene H. Hogberg, Paul W. Kröll

Redacteurs en medewerkers: Robert Boraker, Robert L. Kuhn, Jerry J. Gentry, Gerhard O. Marx, Patrick A. Parnell, Richard C. Peterson, Paul Royer, Richard H. Sedliacik, P. M. Traustein, Charles F. Vinson, Eugene M. Walter, William R. Whitehart

Correspondenten: Bonn: John Karlson; Brussel: Ray Kosanke; Genève: Colin Wilkins; Johannesburg: Robert Fahey; Londen: Roderick C. Meredith; Manila: Colin Adair; Mexico: Enrique Ruiz; Sydney: Dennis G. Luker; Vancouver: Dean Wilson; Washington D.C.: Dexter H. Faulkner

Documentatie en nieuwsdienst: Jeff Calkins, Chris L. Carpenter, Werner Jebens, Paul Knedel, Jeff Moss, David Price, Rodney Repp, Donald D. Schroeder, Marc Stahl, Keith Stump

Ontwerp en uitleg: Allen Merager, Ron Lepska, Monte Wolverton

Fotoredacteur: David Conn; Fotografen: Ian Henderson, Mike Hendrickson, Alfred Hennig

Administrateur: Frank Brown

Directeur uitgeverij: C. Wayne Cole

Hoofd distributie: David Jon Hill

Nederlandse Editie

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Mathieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Jeannette van Pelt

Grafische verzorging: Tony Morrell

The PLAIN TRUTH wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College Press, 300 W. Green St., Pasadena, Californië, VS; St. Albans, Engeland; en door Ambascosol Press Pty. Ltd., North Sydney, Australië. Duitse en Nederlandse edities worden uitgegeven te St. Albans, Engeland; Spaanse en Franse edities te Pasadena, Californië, VS. © 1974 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

WE BEVINDEN ons op het ogenblik in een aantal wereldomvattende crises, waar we allemaal de gevolgen van ondervinden.

Er is geen twijfel meer aan: de ernstige moeilijkheden die overal tot uitbarsting komen, zullen in versneld tempo culmineren in de ALLERLAATSTE CRISIS aan het einde van dit tijdperk.

Bijna elk land is door de energiecrisis ernstig getroffen. De ECHTE WAARHEID heeft hier reeds jarenlang voor gewaarschuwd.

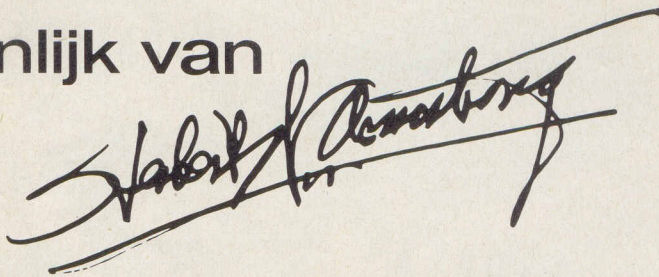
De oorlog in het Midden-Oosten en de crisis die op het staakt-het-vuren volgde, is een veelbetekenende aanwijzing voor het snel naderende einde van dit tijdperk! Profetieën in de Bijbel tonen aan dat de gebeurtenissen van nu af tot aan het einde zich zullen afspelen in en rondom Jeruzalem en het Midden Oosten! Dit is geen loos alarm. Men luistert zelden of nooit naar een waarschuwing, maar ik wil toch onze lezers de situatie van dit ogenblik duidelijk weergeven, ongeacht of er acht op wordt geslagen of niet.

Er zit veel meer achter deze crisis in het Midden-Oosten dan de meeste mensen denken. Er is olie bij betrokken geraakt. Er bestond de dreiging van een nucleaire Derde Wereldoorlog, veroorzaakt door de USSR en de VS. Er zijn maar weinig mensen die er enig idee van hadden hóe dicht we bij een oorlog waren die de gehele mensheid van de aardbodem had kunnen wegvagen — en dat houdt in dat úw leven ermee gemeoid was! Laat me dat verduidelijken.

Al jaren zoekt Rusland een gelegenheid om met zijn strijdkrachten vaste voet in het Midden-Oosten en de Middellandse Zee te krijgen. Ze hebben reeds geruime tijd marine-eenheden in de Middellandse Zee. Om welke reden denkt u dat de Russen Egypte en andere Arabische staten van vliegtuigen, tanks en oorlogsmaterieel voorzien hebben? Niet omdat ze de Arabieren zo goed gezind zijn. Ook niet omdat zij de Israëli's haten, maar omdat ze denken later winst uit hun investering te slaan door het gehele Midden-Oosten aan hun machtsgebied toe te voegen!

De leiders in het Kremlin zagen in het recente „staakt-het-vuren” dat niet gestaakt werd, een gelegenheid om Russische troepen in het Midden-Oosten te krijgen. Zij waren er vlug

Persoonlijk van

HUIDIGE CRISISPERIODE IS EEN VOORBODE VAN HET EINDE!

bij voor te stellen (via president Sadat van Egypte), dat het staakt-het-vuren door Amerikaanse en Russische troepen zou moeten worden gehandhaafd. De Amerikanen ontkenden hiertoe verzocht te zijn, maar zouden hoe dan ook zo'n voorstel direct van de hand gewezen hebben.

De Russen waren evenwel desperaat. Zij wilden, koste wat het koste, het Egyptische front in de Sinai voor algehele instorting bewaren. De Russen speelden hoog spel, maar hoopten op een haalbare kaart gezien de Amerikaanse preoccupatie met Watergate.

Op woensdag 24 oktober volgden er besprekingen tussen de Russische ambassadeur in Washington en dr. Kissinger, die evenwel op niets uitliepen, aangezien de Amerikanen eenvoudig niet in staat waren controle over de Israëli'sche troepenbewegingen uit te oefenen. Kort daarop overhandigde de Russische ambassade een bericht uit Moskou dat volgens Amerikaanse woordvoerders in „grove” termen was gesteld. Het impliceerde dat indien de Israëli's hun opmars ten westen van het Suezkanaal niet stopten, er 1000 Russische paratroepen naar het strijdgebied zouden worden overgevlogen. (De Amerikaanse inlichtingendienst was er het weekend daarvoor reeds achtergekomen dat er 50 000 Russische luchtlandingstroepen in staat van paraatheid waren gebracht — ettelijke dagen vóór de afkondiging van

de Amerikaanse paraatheid — iets wat later ook door de Britse inlichtingendienst werd bevestigd.)

Hoe serieus deze dreiging was, is zelfs nu moeilijk vast te stellen. Sommige functionarissen van het State Department die tegen het afkondigen van de paraatheid waren, beweerden dat enkele uren voor het bekendmaken van de Amerikaanse paraatheid, die van de Russische troepen ingetrokken was.

Het is evenwel duidelijk hoezeer het Watergate-schandaal de Amerikaanse reactie op de crisis heeft beïnvloed. Het voorbereidende werk voor het afkondigen van het in parate toestand brengen van de Amerikaanse strijdkrachten werd verricht door hooggeplaatste regeringsfunctionarissen, terwijl president Nixon zich in bed bevond, naar verluidt totaal uitgeput door de spanningen van Watergate.

Dr. Kissinger stelde allereerst president Nixon op de hoogte en vervolgens de Israëli'sche ambassadeur. Daarop werden topmensen van de Amerikaanse Nationale Veiligheidsraad bijeengeroepen. Omstreeks 11 uur 's avonds stelden dr. Kissinger, het hoofd van de CIA, de minister van Defensie en de voorzitter van de gezamenlijke chefs van staven, admiraal Moorer, zonder dralen vast dat de indruk van zwakte die Watergate veroorzaakt had, gevaarlijk kon zijn. De Russen zouden in de verleiding

(Zie verder pagina 27)

...zijn belang
...troepen nogal
...betreft, het valt te
...een terugtrekking
...erikaanse troepen
...in zijn belang is.
...t dat dat Europa
...in de armen van
...drijven, en zou lei-
...en soort „Finlandi-
...natuurlijk niet erg
...Maar wel verschaft
...heid van deze

terdag 24 november 1973

EG zonder is waardel

— Bondskanselier Brandt zal komende
nagen van de Westeuropese topconferentie
en van de EG-partners verlangen dat e
de huidige energiecrisis op een gemeensch
moeten vastleggen. Gisteravond zei hij hiero
view: „Wanneer de Gemeenschap geen gem
te lijn tegenover de energiecrisis vindt en do
niets waard. Ik wil dit zo hard stellen.”

...eelde verder mee dat
...angelopen weken met
...Westeuropese als Arabi-
...regeringsleiders contact
...had om de energiecrisis te
...ken. Naar zijn mening zou
...dan anders het geval is
...middel voor het doel
...ren worden gebruikt.
...zou aanwezig zijn, w
...niet klaar komt me al
...leids en economie

...genomen is de verplichting voor ieder land om een veiligheidsvoorraad
...67. Jaaren. De meeste lidstaten hebben veel meer in voorraad.

Energiecrisis obstakel voor monetaire unie

Door onze correspondent mr. F. W. A. VISSER

BRUSSEL, 4 dec. — Mede door de energiecrisis zijn de
negen ministers van financiën hier in Brussel gisteren geen den.
stap verder gekomen met de Europese monetaire unie toe
(EMU). Al evenmin kan onder de huidige omstandigheden elin-
iets terechtkomen van de gezamenlijke inflatiebestrijding
die vandaag aan de orde komt.

Voor Nederland was het van
groot belang dat het gisteren de
Duitse minister van financiën,
Schmidt, was die de EG-partners
met de neus drukte op het onge-
rijmde van de situatie.
In een soort schimmenspel de-
den zij gisteren een poging te
spreken over de overgang naar
de tweede fase van de EMU
volgens de Parijse topconferentie
van vorig jaar op te
moet ingaan.
Zelfs zo

den voor een zo discreet moge
lijke benadering van het olie
bleem. Premier Heath
gisteren nog in een
een plechtighe
van Paul
Energie

HET WESTEN MADE

Rapport van NATO-commissie: Europese kernmacht onvermijdelijk

Het vierde conflict in het Midden-Oosten sloeg een diepe bres in het Atlantisch verbond. Voor het eerst zijn de Europeanen er ernstig over na gaan denken wie er voor hun toekomstige veiligheid moet zorg dragen.

door Gene H. Hogberg

EEN VAN olie druipend „zwaard van Damocles” hangt dreigend boven West-Europa. Elk ogenblik zou het neer kunnen komen, om met één snelle slag de nog overgebleven slagaderen af te snijden die het industriële levensbloed van het Midden-Oosten naar het hart van Europa voeren.

De Arabische olieproducerende landen houden nauwkeurig een lijstje bij

van de landen die zij als positief en die zij als onvriendelijk jegens hun zaak beschouwen („Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is krijgt niks”). Regelmatig stellen zij een zorgvuldig onderzoek in naar Europese houdingen en voornemens. Slechts die landen die zich publiekelijk voor hun zaak hebben uitgesproken, kunnen blijven rekenen op het onder de

Over Europa, EG in impasse
zonder Europa ontwikkel

OKTOBER-OORLOG

PARIJS — Gezien de enorme obstakels die een „Europees” Europa in de weg staan, krijgt men wel eens de indruk dat er een schok voor nodig is om de Europese regeringen tot actie te brengen — ongeveer zoals Japan voordeel heeft gedaan met de „Nixon-shoek”. Het gebied zou die schok kunnen besta...
massale terugtrekking van de kern vormen...
betrekk...
vrijdag 17 november 1973

Brandt bepleit nauwer Europese samenwerking
Franse minister staat positief

PARIJS, 22 nov. — De tijden veranderen. Vier jaar geleden boycotte Frankrijk nog de West-Europese Unie (WEU) omdat Parijs deze organisatie wilde omvormen tot een mechanisme ter bestrijding van de Gaulles buitenlandse politiek. Maar zaterdag sprak de Franse minister van de NAVO-landen over de onderlinge relaties der bondgenoten. Dit Franse document gaat uit van een zekere samenhang tussen de economische en veiligheidsvraagstukken in de alliantie-categorieën.

de twee supergroten slechts een situatie vormt die het gevolg is van een aantal factoren waarvan de duurzaamheid geenszins verzekerd; de plotselinge spanning tussen de VS en de Sowjetunie op 25 oktober jl heeft aangetoond dat de rivaliteit tussen de Grote Twee blijft bestaan.

Onmisbaar
Voor Europa doet zich nu volgens Jobert de noodzaak voor om in toenemende mate een eigen rol te gaan spelen. Maar opvallend was daarbij zijn verklaring dat de Atlantische verbond heeft toegebracht, dat toch al in niet zo'n beste vorm verkeerde door het uitstel van president Nixons „Jaar van Europa”, dat men volgens sommigen maar heeft laten schieten wegens „het ontbreken van een gemeenschappelijk belang”. Amerika's steun aan Israël (in weerwil van de verzekeringen van Amerika's neutraliteit in het Midden-Oosten) druist in tegen de Europese afhankelijkheid van de olietoevoer uit de Arabische wereld.

Deze twee nauw met elkaar ver-

ACHTERSTAND INLOPEN Europese Unie in nieuwe fase

Arabische woestijnen verborgen vloeibare goud.

Herwaardering

Afgezien van het tot nu toe ongestabiliseerde economische aspect, heeft de vierde ronde van de oorlog in het Midden-Oosten twee buitengewoon belangrijke politieke ontwikkelingen in het middelpunt van de belangstelling gebracht.

Een daarvan is het kennelijk onvermogen van de West-Europeanen om de gebeurtenissen in een deel van de wereld dat een dusdanig vitaal belang voor hun economisch welzijn vertegenwoordigt, te regelen of zelfs maar in essentiële mate te beïnvloeden. De andere is de schade welke de oorlog aan het Atlantische verbond heeft toegebracht, dat toch al in niet zo'n beste vorm verkeerde door het uitstel

van president Nixons „Jaar van Europa”, dat men volgens sommigen maar heeft laten schieten wegens „het ontbreken van een gemeenschappelijk belang”. Amerika's steun aan Israël (in weerwil van de verzekeringen van Amerika's neutraliteit in het Midden-Oosten) druist in tegen de Europese afhankelijkheid van de olietoevoer uit de Arabische wereld.

Deze twee nauw met elkaar ver-

band houdende factoren hebben tot een diepgaande herwaardering van de zijde der Westeuropese leiders van velerlei politieke signatuur geleid. Zij zijn bezig zowel de betrekkingen van hun landen met Amerika als hun toekomstige veiligheid in een wereld die in toenemende mate door de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie wordt beheerst, aan een ernstige revisie te onderwerpen.

Het ontmoedigende feit blijft bestaan dat de Europeanen hulpeloos toe moesten kijken toen de beide supermogendheden de wereld aan het randje van een nucleair conflict brachten. Zij keken zwijgend toe toen Washington eerst miljarden dollars aan hulp naar het Israëliëse kamp zond, en toen, met het Amerikaanse atoomarsenaal op scherp, de Russische pogingen om zich met een „vredesrijdmacht” in het conflict in het Midden-Oosten te mengen, weerstond.

Noch Brandt noch Pompidou noch Heath werden van te voren ingelicht over de alarmtoestand waarin de Amerikaanse strijdkrachten overal ter wereld werden gebracht. Sommige waarnemers geloven dat Washington zich niet verplicht voelde bondgenoten op de hoogte te stellen die een paar dagen daarvoor geweigerd hadden het te helpen met het verlenen van steun aan het benarde Israël.

Henry Kissinger leverde een verdere bijdrage tot de verkoeling van het transatlantische klimaat door naar Moskou te vliegen en een strikt Russisch-Amerikaanse staakt-het-vuren resolutie op te stellen die vervolgens door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties werd gejaagd. De aanvankelijke reactie in Europa was er natuurlijk een van opluchting, maar bij nadere overweging constateerden de Europeanen dat er op geen enkele manier met hun specifieke belangen rekening was gehouden.

De harde waarheid

Het machteloos toezien waartoe men in Europa was gedwongen i.v.m. de bliksemsnelle opeenvolging van gebeurtenissen in het Midden-Oosten, leidde tot veel geweeklaag in de pers.

In een hoofdartikel in *L'Express* betreurde Jean Jacques Servan-Schreiber het feit dat „deze drie weken van oktober 1973 de machteloosheid, het stilzwijgen en de afwezigheid van Europa” aan het licht

Bondskanselier BRANDT benadrukte dat eenwording voor Europa nu „een kwestie van voortbestaan” is.

Plain Truth

Premier HEATH was ontstemd over beschuldigingen van Amerikaanse zijde dat de Europeanen „geen medewerking” verleenden tijdens het conflict in het Midden-Oosten.

Jan Henderson — Plain Truth

Dr. KISSINGER waarschuwde West-Europa voor de „geleidelijke erosie” die plaatsvindt in het Atlantisch verbond.

Mike Hendrickson — Plain Truth

hadden gebracht. Volgens het *Hamburger Abendblatt* had „de laatste oorlog in het Midden-Oosten de gehele harde waarheid aan het licht gebracht. Europa als geheel is politiek machteloos.”

Het duurde niet lang of de politici getuigden van dezelfde gevoelens als de journalisten.

De Franse minister van Buitenlandse Zaken Michel Jobert beschuldigde de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie in de Franse Nationale Vergadering van pogingen de wereld te overheersen. Hij verweet de beide supermogendheden Europa „ruwweg opzij te hebben geschoven” en het behandeld te hebben als „niet bestaand”.

Ook Pompidou had een paar scherpe opmerkingen te maken. „De oorlog in het Midden-Oosten”, zo merkte hij op, „had de zwakheid van Europa duidelijk gemaakt op een wijze die zelfs een volslagen blinde niet kon ontgaan”.

In de ogen van Pompidou vormden de door de Amerikanen en de Russen beheerste besprekingen tot beperking der strategische bewapening (SALT) en de Weense conferentie over troepenvermindering, waarin de landen van de Europese Gemeenschap vrijwel niets in te brengen hadden, opnieuw een bewijs van Europa's machteloosheid. Om het nog erger te maken, waren er voor het vredesoverleg in Genève, in het hartje van Europa, geen Westeuropese landen uitgenodigd.

Terzelfder tijd bleef het ambitieuze tijdschema voor een Europese Unie tegen het jaar 1980, waartoe men zich in oktober 1972 op de topconferentie te Parijs had gebonden, een wel zeer vaag en nevelachtig doel.

Brandt: er moet een Europese regering komen

Het bleef evenwel aan bondskanselier Brandt voorbehouden het dringendste pleidooi te houden voor pogingen om Europa over het dode punt te helpen. In een toespraak op 13 november voor het zwakke en weinig effect sorterende Europese Parlement in Straatsburg, ging kanselier Brandt veel verder dan de gebruikelijke oproep voor een vage, ongedefinieerde „Europese eenheid”. De dramatische ontwikkelingen op het internationale toneel van de afgelopen weken demonstreerden volgens Brandt „de onmacht van de

Europese staten om als een factor ter bevordering van de vrede en de stabiliteit in de wereld te fungeren, *zolang zij niet in staat zijn als één man te handelen*".

„De eenwording van Europa”, zo vervolgde hij, „is niet alleen een vraag van de kwaliteit van ons bestaan, het is een kwestie van ons voortbestaan...”

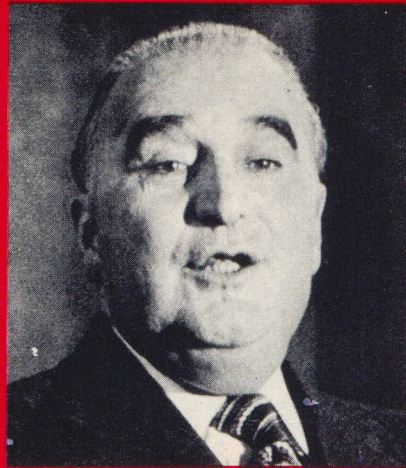
Het antwoord op Europa's dilemma, zo stelde Brandt in termen die niet voor tweërlei uitleg vatbaar waren, was de schepping van een „verstandig georganiseerde Europese regering”. De afzonderlijke Europese staten, zo voegde hij eraan toe, dienen „aan die regering die soevereine rechten over te dragen welke in de toekomst slechts gezamenlijk doelmatig kunnen worden uitgeoefend”.

Welke soevereine rechten zouden aan een dergelijke centrale regering moeten worden overgedragen? Onder andere, zei Brandt, „economische en monetaire rechten,” en zeer beslist „buitenlandse zaken en... veiligheid”, hetgeen natuurlijk defensie inhoudt.

Brandts pleidooi — de Engelse *Sunday Telegraph* noemde zijn speech „historisch” — viel uiteraard niet in goede aarde bij een aantal Europeanen die van mening zijn dat de tijd nog niet rijp is om de schepping van een dergelijk supranationaal gezag binnen de Gemeenschap te overwegen. Hetgeen niet wegneemt dat Brandt onbuigzaam vasthield aan zijn oproep tot een werkelijk concrete eenheid. „Een koor van elkaar tegensprekende Europese stemmen baat niemand... Wij kunnen en wij zullen Europa tot stand brengen.” Met klem verklaarde hij dat een Europese Unie „ons onwrikbare doel blijft. En dat doel willen wij voor 1980 bereiken.”

Aandrag op onafhankelijke Europese defensie

Het zal in de komende maanden duidelijk moeten worden of andere Europese leiders de crisis in het Midden-Oosten in hetzelfde perspectief van urgentie zien als Brandt. Het is echter belangwekkend vast te stellen dat slechts acht dagen na zijn redevoering parlementariërs uit Engeland, Frankrijk, West-Duitsland, Italië en de landen van de Benelux besloten er bij hun respectieve regeringen op aan te dringen een gemeenschappelijk lichaam op te richten dat van advies zal moeten dienen over de

Georges POMPIDOU hield de West-Europeanen voor dat hun veiligheid niet langer diende te steunen op de fragiele ontspanning tussen de VS en de Sowjet-Unie.

President NIXONS aangeprezen „Jaar van Europa” kwam nooit van de grond. Het laatste Amerikaanse voorstel van een actiegroep voor energie verdeelde Europa nog meer.

Frankrijks JOBERT beschuldigde de VS en de Sowjet-Unie ervan Europa „ruwweg opzij te hebben geschoven” in de jongste crisis.

oprichting van een gemeenschappelijke Europese kernstrijdmacht. Een dergelijke strijdmacht zou volkomen onafhankelijk van Amerikaanse leiding zijn. De parlementariërs die in Parijs bijeen waren voor een vergadering van de Westeuropese Unie, vermeden zorgvuldig technische details, maar stelden voor dat de momenteel onafhankelijke Britse en Franse strijdkrachten de logische kern van een dergelijke strijdmacht zouden vormen.

De toespraak van de Franse minister van Buitenlandse Zaken Jobert vormde het kernpunt van de besprekingen te Parijs. Hij riep op tot een „sterke en eendrachtige” Europese defensie. Hij zei dat Europa in de toekomst „zijn stem moet doen horen in alle gebeurtenissen m.b.t. de veiligheid, en zijn deel moet opeisen van de verantwoordelijkheid om crisissituaties te boven te komen”.

De Amerikaans-Russische ontspanning, zo zei hij met nadruk, was slechts „een wankel evenwicht”, buitengewoon gevaarlijk en onstabiel. In plaats daarvan, zo betoogde hij, moet Europa in staat zijn een eigen rol te spelen, zowel in het Midden-Oosten als elders, en er zijn eigen rechtstreekse relaties op na houden met Japan, China en Latijns-Amerika om orde in de wereld te helpen vestigen.

Jobert wees de beschuldigingen van de hand dat er tegenspraak bestond in het Franse standpunt dat men de Amerikaanse troepen in Europa wilde laten blijven, maar tevens opkwam voor een „zelfstandiger” Europese defensie.

De NATO blijft even onmisbaar voor de veiligheid van de Verenigde Staten als voor die van Europa, zei hij. Maar dat neemt niet weg dat trouw aan de Atlantische alliantie „volstrekt niet in tegenspraak is met de noodzaak voor Europa om de verantwoordelijkheid voor zijn eigen defensie te gaan dragen”.

Zwakt Franse oppositie af?

In weerwil van de toenemende pleidooien voor gemeenschappelijk optreden in tijden van crisis staat de Europese eenheid nog niet voor de deur. Er blijven nog vele problemen, op zowel korte als lange termijn. Parijs en Bonn hebben nog een fundamenteel verschillende kijk op de structuur van de transatlantische verhouding en op de constructie van Europa zelf. Voor de Fransen moet

Europa zijn eigen persoonlijkheid tot uiting brengen, los van de Verenigde Staten.

De Westduitsers daarentegen hebben er voortdurend de nadruk op gelegd dat een verenigd Europa nauwe banden met de Verenigde Staten moet blijven onderhouden, terwijl het zich gelijktijdig ontwikkelt tot een sterke, verenigde „Europese pilaar” van het verbond.

Ten einde op lange termijn tot overeenstemming te komen is het niettemin van belang dat er nu vanuit een nogal onverwachte hoek pleidooien voor een politieke en uiteindelijk militaire eenheid komen — n.l. uit Frankrijk.

De uitdrukking „de Acht en Frankrijk” heeft een toepasselijke kenschetsing van de diepe filosofische verdeeldheid binnen de Gemeenschap gevormd. Het grootste Franse struikelblok is altijd geweest dat men zich in dit land vastberaden verzette tegen de ontwikkeling van een supranationale autoriteit voor de oorspronkelijke zes — thans negen — leden der gemeenschap. De Fransen hebben de „Europese eenheid” altijd gezien in het oude gaullistische perspectief van een „l'Europe des Patries”. Dit vertegenwoordigt niet een werkelijk „eengeworden” Europa, maar veeleer een verzameling van natiestaten die op punten van gemeenschappelijk belang één lijn trekken. Maar deze zienswijze is, zoals Brandt zijn gehoor in Straatsburg voorhield, verouderd. „De klassieke nationale staat behoort tot de verleden tijd.”

De recente opmerkingen van Jobert zijn symptomatisch voor de scheuren in de historische Franse antipathie jegens supranationaliteit. In deze uitlatingen staat hij niet alleen.

In de afgelopen maanden hebben ook andere invloedrijke Fransen zich op een zeer on-Franse wijze geuit. De gewezen minister van Buitenlandse Zaken Maurice Schumann heeft aangedrongen op de rechtstreekse verkiezing van afgevaardigden naar het Europese Parlement in Straatsburg. Ex-premier Chaban-Delmas zei tot de recente gaullistische partijconventie in Nantes dat er „geen Europese politiek kan bestaan als die niet gebaseerd is op een afzonderlijk en autonoom Europees defensiestelsel — zelfs binnen een alliantie”.

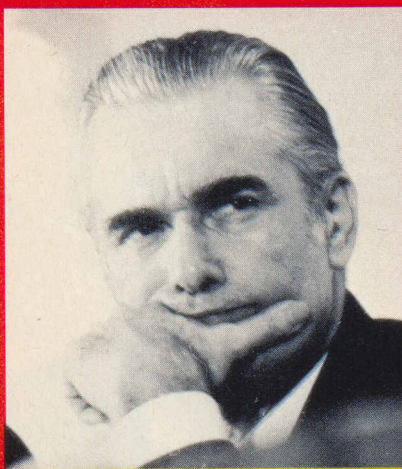
Aanvankelijk werden Schumanns en Chaban-Delmas' woorden afgedaan als niet meer dan de kritiek van

Jean Jacques SERVAN-SCHREIBER be-
treurde het in *L'Express* dat de vierde
Midden-Oostenoorlog de „machte-
loosheid, het stilzwijgen en de afwe-
zigheid van Europa aan het licht had
gebracht”.

**„De laatste oorlog
in het M.-Oosten
heeft de harde
waarheid aan het
licht gebracht.
Europa als geheel
is politiek
machteloos.”**

— *Hamburger Abendblatt*

Ex-premier CHABAN-DELMAS is van
mening dat West-Europa uiteindelijk
over een autonome defensiemacht in
Atlantisch kader dient te beschikken.

gewezen bewindvoerders — totdat Jobert precies hetzelfde begon te zeggen.

De bekroning van de nieuwe Franse gevoelens was een veelzeggend artikel dat afgelopen oktober in het Franse economische tijdschrift *Entreprise* verscheen. De schrijvers van dit artikel, die geacht worden het officiële Franse standpunt weer te geven, introduceerden een nieuw „Programma voor Europa” als een journalistiek proefballonnetje.

Volgens dit artikel is de Franse regering nu bereid rechtstreekse verkiezingen voor het Europese parlement te steunen en het denkbeeld van een politieke eenheid te pousseren. Zij zou zelfs bereid zijn op den duur accoord te gaan met het denkbeeld van een Europese minister van Buitenlandse Zaken en met een Europese minister van Defensie.

De Westduitse *Der Spiegel* noemde de Franse ommekeer „sensationeel”. Het blad legde er de nadruk op dat de verandering zó snel was gekomen dat „bijna niemand het had opgemerkt” en dat men het als dat wel het geval was geweest, „niet zou hebben geloofd: het feit n.l. dat Frankrijks antagonisme met betrekking tot de Europese integratie werkelijk veranderd zou kunnen worden”.

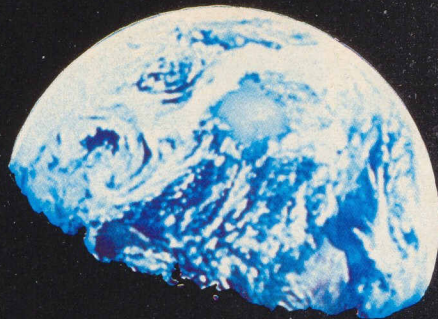
Wachtend op een leider?

De Europeanen hebben dikwijls zelf gezegd dat de Europese eenheid „voortgaat van crisis naar crisis”.

Het conflict in het Midden-Oosten zou wel eens de grootste stoot kunnen geven aan het uiteindelijk verschijnen van een krachtig Europa dat economisch, politiek en zelfs op militair gebied verenigd is.

Niettegenstaande de onmiskenbare behoefte aan eenheid en het schoorvoetend opgeven van nationale belangen, ziet het er nu meer dan ooit naar uit dat Europese eenwording zal moeten wachten totdat er een figuur met een uiterst krachtige persoonlijkheid op het toneel verschijnt, een leider van wie een sterke aantrekking uitgaat en die in staat is een brug te slaan over de schier onoverbrugbare, uiteenlopende standpunten in Europa, en dat werelddeel eindelijk met één stem op het wereldtoneel doet spreken.

Zoals het *Hamburger Abendblatt* het uitdrukte: „Wat Europa nodig heeft is een allerhoogste politieke leiding”. □

Wie beërft DE WERELD van MORGEN

....zo er al een wereld te beërven valt?

Kernoorlog, hongersnood en overbevolking bedreigen onze planeet.

Leven wij in wat „de eindtijd“ zou kunnen zijn? Is het ons lot te leven in een wereld bedreigd door misdaad, honger, oorlog en andere gevaren? Er zijn echter oplossingen, en u dient te weten welke dat zijn.

Ambassador College en de Wereldwijde Kerk van God houden als een openbaar dienstbe- toon een serie lezingen waarvan de eerste reeds in Amerika en Canada hebben plaatsgevonden.

„Wij bevinden ons in het gevaarlijkste tijdperk in de geschiedenis van de mensheid.“

—John F. Kennedy

„Tenzij een doeltreffende superwereldregering snel handelend kan optreden, zijn de vooruitzichten op vrede en menselijke vooruitgang duister en twijfelachtig.“

—Winston Churchill

„Wij hebben onze laatste kans gehad. Wanneer wij geen ander grootser en deugdelijker systeem kunnen bedenken, zal Armageddon voor de deur staan.“

—Douglas MacArthur

Verwacht wordt dat ze uiteindelijk in vele hoofdsteden gehouden kunnen worden.

Deze lezingen worden gehouden door Herbert W. Armstrong, Garner Ted Armstrong en andere evangelisten van de Wereldwijde Kerk van God, die zullen spreken over de huidige wereldproblemen.

Van hen kunt u horen wat u kunt doen om een gelukkige toekomst te hebben. Zij zullen dit echter doen vanuit een gezichtspunt waaraan u misschien niet eerder gedacht heeft.

Het Goede Nieuws zal in de volgende steden verkondigd worden:

St. Louis, Mo., VS	25, 26 & 27 jan.	Garner Ted Armstrong	Knoxville, Tenn., VS	22 & 23 febr.	Sherwin McMichael
Raleigh, N.Car., VS	27 & 28 jan.	David Jon Hill	Dayton, Ohio, VS	22 & 23 febr.	David L. Antion
Kingsport, Tenn., VS	1 & 2 febr.	C. Wayne Cole	Cincinnati, Ohio, VS	1, 2 & 3 maart	Garner Ted Armstrong
Saigon, Z.-Vietnam	21, 22, 23, 24 febr.	Herbert W. Armstrong	Wichita, Kansas, VS	8 & 10 maart	Albert J. Portune

Andere lezingen zullen aangekondigd worden zodra ze vastgesteld zijn.

OLIEBOYCOT!

door William F. Dankenbring *Olie is de grootste internationale industrie. Olie houdt het raderwerk van onze technologische samenleving aan de gang. Hoe is het gekomen dat de geïndustrialiseerde landen zo diep verwickeld zijn geraakt in de machtsstrijd om de olie uit het Midden-Oosten? Is het voor de grote oliebruikende landen te laat om zich uit deze positie te redden?*

WE DIENEN goed te beseffen waar het in het Midden-Oosten om gaat. Op een gegeven dag wordt

uit de verschillende olievelden van het Midden-Oosten voor een waarde van ca. \$200,000,000 volgens het huidige prijspeil aan olie gewonnen (rond 24 miljoen vaten ruwe olie), voldoende om te voorzien in de groeiende behoeften van alle Westeuropese landen, Japan, Australië, Zuid-Afrika en bijna geheel Azië; China en de Sowjet-Unie niet inbegrepen.

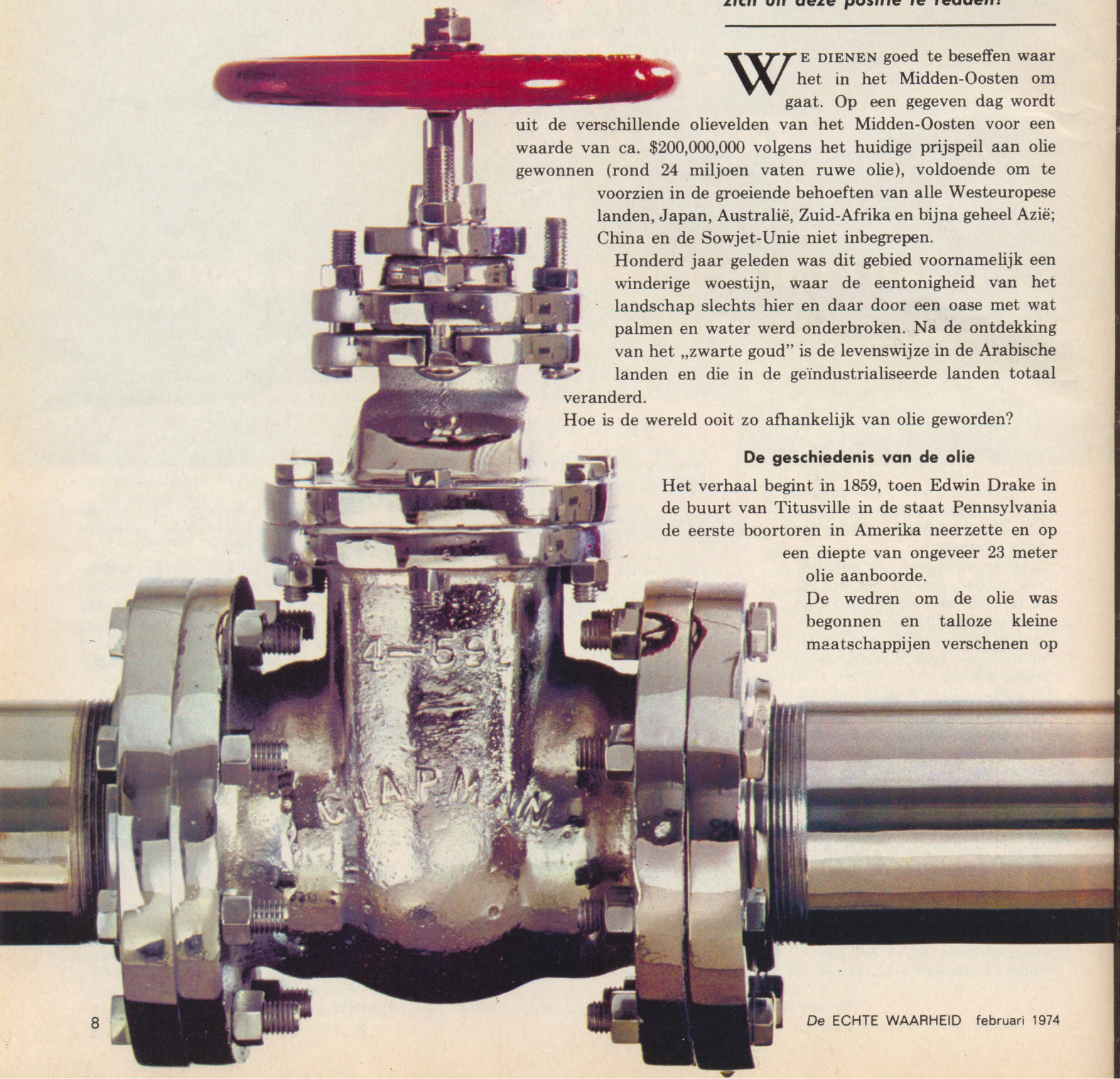
Honderd jaar geleden was dit gebied voornamelijk een winderige woestijn, waar de eentonigheid van het landschap slechts hier en daar door een oase met wat palmen en water werd onderbroken. Na de ontdekking van het „zwarte goud” is de levenswijze in de Arabische landen en die in de geïndustrialiseerde landen totaal veranderd.

Hoe is de wereld ooit zo afhankelijk van olie geworden?

De geschiedenis van de olie

Het verhaal begint in 1859, toen Edwin Drake in de buurt van Titusville in de staat Pennsylvania de eerste boortoren in Amerika neerzette en op een diepte van ongeveer 23 meter olie aanboorde.

De wedren om de olie was begonnen en talloze kleine maatschappijen verschenen op

het toneel, totdat John D. Rockefeller zich ermee ging bemoeien en het gehele oliebedrijf in zijn maatschappij, Standard Oil (ESSO), tot een éénmansmonopolie maakte. Hij was een harde vechter die velen van zijn concurrenten eruit werkte, hun zaken opkocht en ten slotte de rijkste man van Amerika werd. Wel werd Rockefeller's monopolie later op bevel van het Amerikaanse Hooggerechtshof opgeheven, maar uit zijn reusachtig concern zijn een aantal grote oliemaatschappijen voortgekomen zoals Standard Oil of New Jersey en Standard Oil of California.

In de jaren die volgden, verschenen maatschappijen als Gulf, Mobil, Texaco en Shell op het toneel van dit uiterst lucratieve oliebedrijf, waar zij elkaar fel beconcurrerden. Intussen had de industrie een grote vlucht genomen en waren het vliegtuig en de automobiel niet meer uit de moderne maatschappij weg te denken, met als gevolg dat de behoefte aan olie en olieprodukten hand over hand toenam. Olie werd de sleutel tot industrieel succes.

De eerste olieproducenten in het Midden-Oosten waren de Armeniërs en Tartaren die al honderd jaar geleden de oliereserves in de Kaukasus exploiteerden. Leonard Mosley zegt in dit verband: „De streek dreef letterlijk van de olie ... Als je met een roeiboot een paar kilometer de Kaspische Zee opging en een brandend stuk touw achter de boot aan trok, vloog het water als gevolg van de uit de bodem opstijgende gasbellen in brand”. Vanaf 1870 kwam de stormloop op de olie in dit gebied op volle gang. Een der eersten in dit

gebied was een jonge Zweed, Robert Nobel, die voor 1000 pond een stuk land kocht en weldra samen met zijn drie broers het grootste en rijkste olieveld van Bakoe exploiteerde.

De grote olievelden van Bakoe in Azerbajdzjan werden in de jaren '20 van deze eeuw een Russisch staatsbedrijf.

In de VS

Intussen waren in Californië, Texas en Oklahoma rijke olievelden ontdekt. Toen er echter in 1908 bij

„Het is verontrustend dat het wereldverbruik in de komende twaalf jaar verwacht wordt het totaal van olie dat ... tot op heden is verbruikt, te overtreffen.”

— James E. Akins

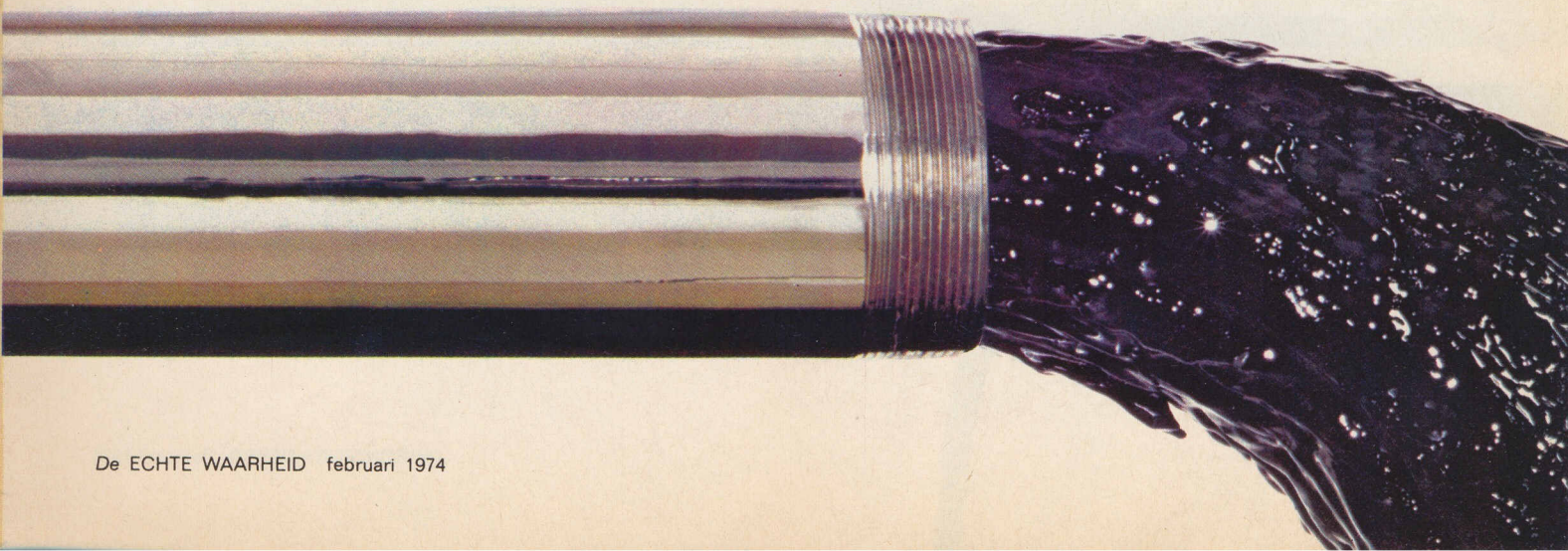
Masjid-i-Sulaiman olie werd gevonden, besloten de Amerikanen ook in het Midden-Oosten naar olie te gaan zoeken. Zij waren zo verstandig het oog op Mesopotamië te laten vallen waar zij van Turkije, dat toen over dat gebied heerste, concessies verkregen.

Ook de Engelsen en Nederlanders verwierven belangen in deze streek. Het Midden-Oosten, vooral Turkije, werd het toneel van omkoperijen over en weer en van onderhandse diplo-

matie waarmee de oliebaronnen elkaar probeerden vliegen af te vangen. Zij wisten dat zij met onderhandse omkoperijen alles gedaan konden krijgen, want zij kenden de mentaliteit van de pasja's en wisten precies hoeveel steekpenningen zij elke functionaris in de regeringshiërarchie moesten betalen. Gemene trucs, list, intriges en nationale belangen — al deze factoren speelden een rol bij de openlegging van de olievelden in het Midden-Oosten.

Aan het einde van de Eerste Wereldoorlog, na de nederlaag van de centralen (w.o. Turkije), gingen Engeland en Frankrijk het Midden-Oosten onder elkaar verdelen. De Turkish Petroleum Company was in Engelse handen overgegaan en Frankrijk kreeg het mandaat over Libanon en Syrië en een kwart van de oliebelangen in Irak toegewezen.

De Verenigde Staten werden buiten de geheime onderhandelingen gelaten en toen het nieuws uitlekte, waren de Amerikaanse oliemagnaten razend. Er volgde een periode van intriges, laster, leugens en bedrog, hoewel dat feitelijk aan de stand van zaken weinig toe- of afdeed. Geleidelijk aan wist Amerika een overheersende positie te veroveren in de belangen die het buitenland in Saoedi-Arabië had, door Ibn Saoed als de wettige heerser te steunen. In 1930 verwierven de Amerikanen concessies in Bahrein en op 29 mei 1933 werd een overeenkomst gesloten waarbij Amerikaanse dollars en technische kennis hun intrede in de Perzische Golf deden. Sinds het midden van de jaren '30 hebben de Verenigde Staten in de oliegebieden van het Midden-Oosten een overheersende positie ingenomen.

De jongste crisis

J.E. Akins, gewezen topexpert van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken voor energie, wees er in *Foreign Affairs* van april '73 op dat de aangetoonde oliereserves in de niet-communistische landen ruw geschat 500 miljard vaten bedragen, waarvan op zijn minst 300 miljard in Iran en de Arabische landen. Niet alle Arabische landen bezitten echter grote oliereserves: Jordanië, Libanon, Tunesië, Marokko en Jemen hebben maar weinig olie op hun grondgebied.

De tot dusver ontdekte oliereserves van Saoedi-Arabië worden vaak opgegeven als 150 miljard vaten, maar een maatschappij met een langjarige ervaring in dat gebied schat de reserves op meer dan het dubbele en de vermoedelijke reserves misschien zelfs op het viervoudige van dit cijfer. Wat betekent dit economisch gezien voor de Verenigde Staten en de westerse wereld?

Koning Feisal van Saoedi-Arabië, tot voor kort een van de trouwste vrienden van de Verenigde Staten in de Arabische wereld, een voorstander van gematigdheid en een doods vijand van het communisme, heeft bij herhaling verklaard dat de Arabieren de olie niet als politiek wapen moeten gaan gebruiken,

en gezegd dat *hij* het in elk geval niet zou doen. In 1972 dreigden andere Arabische leiders bij vijftien verschillende gelegenheden dat zij de olie als wapen zouden gebruiken tegen hun „vijanden”, de Verenigde Staten voorop.

Tijdens de recente oktoberoorlog werd koning Feisal in een uiterst netelige positie gebracht doordat de

Verenigde Staten Israël gedurende de oorlog openlijk met wapens en voorraden steunden. Jarenlang heeft koning Feisal de Verenigde Staten bezworen hun pro-Israëliëse politiek te matigen en te wijzigen. Toen de oorlog uitbrak, leken al zijn pogingen voor niets te zijn geweest. Als loyale Arabier voelde hij zich genoodzaakt de leverantie van olie aan de Verenigde Staten te staken om zodoende zijn verbondenheid met de Arabische zaak te demonstreren.

De Arabische wereld weet dat zij met de hand op de oliekraan de hoogontwikkelde westerse naties en Japan in haar macht heeft. Sinds de produktie werd terugschroefd, zijn de prijzen scherp gestegen, zodat de olierijke Arabische landen geen verlies lijden door de produktievermindering. Tegen eind december 1973 maakten zes olielanden aan de Perzische Golf te Teheran bekend dat zij met ingang van 1 januari de prijs voor hun ruwe olie met 112% zouden verhogen (van \$5.11 tot \$11.65 per barrel) — dat is 4 keer zoveel als er een jaar geleden voor betaald werd. Allemaal slecht nieuws voor het van olie afhankelijke geïndustrialiseerde West-Europa en Japan, maar ook voor veel ontwikkelingslanden.

Stijgende behoeften

De Verenigde Staten verbruiken met zes pro-

Keystone

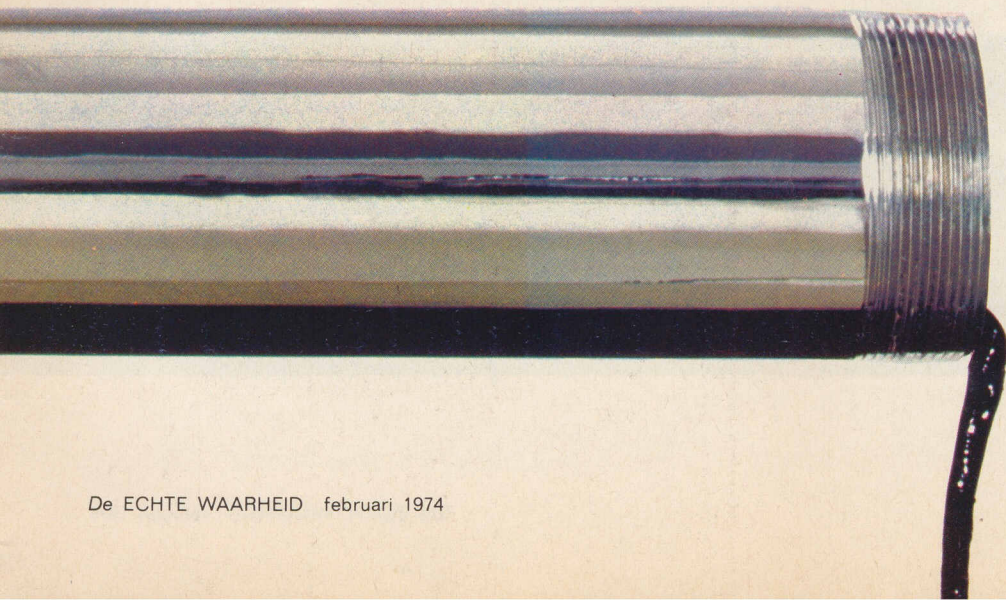
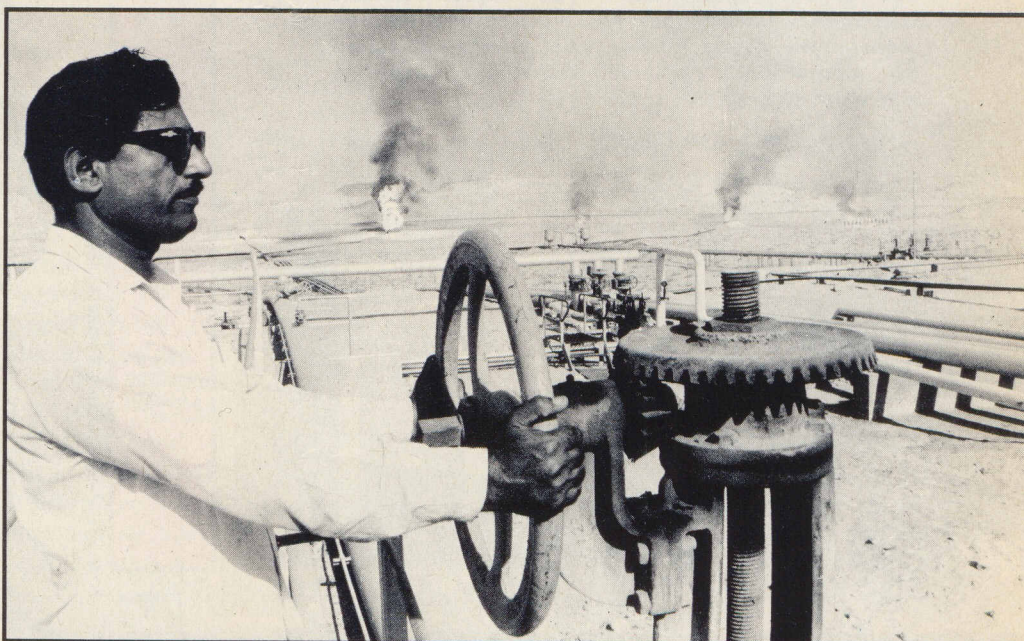
KONING FEISAL was een der eersten die de olieboycot op het Westen toepaste.

EDWIN L. DRAKE, met hoge hoed (hiernaast), kwam op het idee naar aardolie te boren. Op 27 augustus 1859 werd door hem te Titusville in Pennsylvania voor het eerst olie aangeboord met behulp van de primitieve boorinstallatie op de achtergrond. Rechts onder: Het Dukhay-olieveld van de Qatar Petroleum Co.

Boven: Drake Well Museum
Onder: Ch. Simonpietri — Sygma

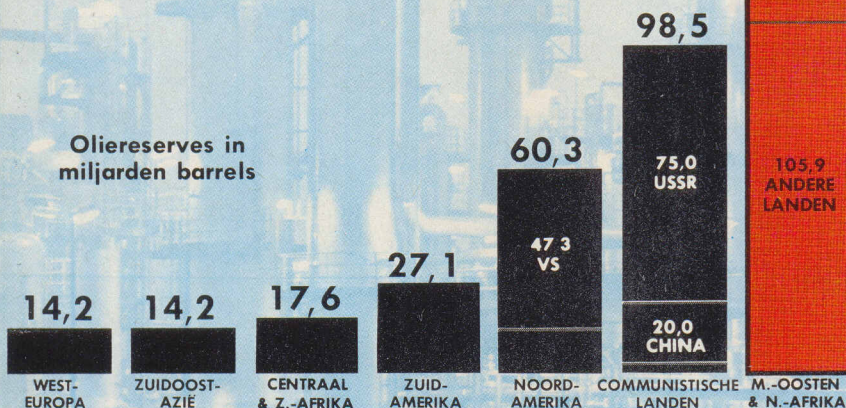
cent van de wereldbevolking binnen hun grenzen, 30% van de energiebronnen van de aarde. De gemiddelde Amerikaan verbruikt in een week evenveel energie als de meeste andere mensen in de wereld in een heel jaar! Daardoor verkeren de Verenigde Staten in een kwetsbare positie, daar hun groeiende behoefte aan energie hun direct beschikbare reserves te boven gaat.

In 1970 verbruikten de Verenigde Staten 710 miljoen ton olie, wat neerkomt op 15 miljoen vaten per dag. Tegen 1980 zal de behoefte, naar men verwacht, tussen de 20 en 25 miljoen vaten per dag liggen. De olievelden in het noorden van Alaska zullen, als de fel omstreden pijpleiding dwars door de toendra's van Alaska er eenmaal zal zijn, waarschijnlijk rond 2 miljoen vaten per dag kunnen leveren, maar zelfs dit, gevoegd bij de produktie van de boorinstallaties op het continentaal plat langs de kust van Amerika, zal niet voldoende zijn om de eigen olieproduktie op het voor de stijgende behoeften noodzakelijke peil te brengen. Zolang er geen nieuwe energiebronnen zijn gevonden en ontwikkeld, is het moeilijk te zien hoe de Verenigde Staten in hun eigen energiebehoeften zullen kunnen voorzien zonder de olie-invoer, voornamelijk uit het Midden-Oosten, te verhogen.

AANGETOONDE OLIERESERVES (EIND 1973)

Aangetoonde oliereserves zijn anders dan potentiële reserves. Beide zijn vage begrippen, maar het eerstgenoemde is nauwkeuriger aangezien het gebaseerd is op proefboringen. In vele gebieden ter wereld zijn nooit proefboringen verricht, maar er wordt van aangenomen dat zij oliehoudend zijn, zij het in onbekende hoeveelheden. De „aange-toonde” oliereserves in het Midden-Oosten en Noord-Afrika worden geschat op ca. 400 miljard barrels. De geschatte totale winbare wereldreserves zouden meer dan twee biljoen barrels bedragen. Indien de wereldolieproductie en -consumptie op de huidige voet voortgaat, zullen de „aange-toonde” reserves nauwelijks voldoende zijn voor 40 jaar.

Bron: Oil and Gas Journal. Grafiek door Ron Lepska

David Freeman, een voormalige energiedeskundige van de huidige Amerikaanse regering, formuleerde nog vóór de huidige crisis het probleem als volgt: „Ons verbruik is zó enorm dat wij de bodem van het olievat kunnen zien”.

Dit wil niet zeggen dat de oliereserves niet toereikend zouden zijn. Op het ogenblik worden uitgestrekte nieuwe olievelden in kaart gebracht. Iran alleen al is bijvoorbeeld van plan in de komende tien jaar zijn produktie van 191 miljoen ton (1970) meer dan te verdubbelen. Tot voor kort had Saoedi-Arabië zelfs nog grootsere plannen en mikte op 20 miljoen vaten per dag tegen 1980.

Het werkelijke olieprobleem ligt niet in de oliereserves, maar in de oliepolitiek.

Leonard Mosley, schrijver van *Power Play: Oil in the Middle East*, stelt onomwonden vast: „Wat de westerse strategen het meest veront- rust, wanneer zij hun gedachten laten gaan over de overheersende rol die het Midden-Oosten in de wereldolie- situatie speelt, is niet de prijs of de schaarste van de olie, maar de toenemende geneigdheid onder strijd- lustige Arabieren de olie als een politiek wapen te gaan gebruiken” (blz. 414).

Hij geeft blijk van groot inzicht, als hij zegt: „De olie is voor de westerse beschaving net zo'n *verslavingsmid- del* geworden als sigaretten en *alko- hol*, en de verslaafden zullen de prijs blijven betalen. Het is evenwel de vraag of de regeringen bereid zullen zijn de *politieke* prijs te betalen die op een dag van hen zal worden gevraagd.”

Deze feiten zijn vooral voor Israël verontrustend. Sinds de olieboycot en

het gebruik van olie als een bij uitstek politiek wapen, is de staat Israël in een periode van sombere onzekerheid beland. De Israëli's vragen zich bezorgd af of de Verenigde Staten — evenals Europa — water in hun wijn zullen gaan doen en gaan weifelen in hun tot dusver krachtige pro-Israëli'sche houding. Zullen de Verenigde Staten, als zij de mede door de Arabische olieboycot ontstane energiecrisis in eigen land aan den lijve zullen gaan ondervinden, hun positieve houding laten varen, bakzeil halen en omzwaaien ten gunste van de Arabische staten?

Dit is inderdaad voor Israël een bron van grote zorg. Officieel zegt Washington niet van plan te zijn haar beleid te wijzigen dat gericht is op steun aan Israël volgens de algemene beleidslijnen die door de Verenigde Naties zijn aangenomen — namelijk garanties voor Israëls nationale soevereiniteit en beveiliging tegen bedreiging van buitenaf. Washington staat echter niet achter de aanspraken van Israël op veroverd gebied of inlijving van veroverde gebieden zoals de Sinaï en de hoogten van Golan. Zou Amerika dat doen, dan zou dit zelfmoord betekenen ten aanzien van de Arabische olie en de Amerikaanse investeringen in de Arabische landen.

Hoe de Verenigde Staten zich keren of wenden, zij staan voor een dilemma. Als zij Israël laten vallen, verzaken zij hun morele verplichtingen jegens een bondgenoot. Als zij de bevriende Arabische staten de rug toekeren en hun aanspraken, opvattingen en gevoelens negeren, zullen zij niet alleen ondervinden dat de Arabische olie-export naar Amerika permanent blijft gestopt, maar ook

dat de Amerikaanse investeringen in de Arabische wereld nog verder verloren zullen gaan en dat een krachtiger Russische penetratie in dat deel van de wereld een levensgroot gevaar wordt.

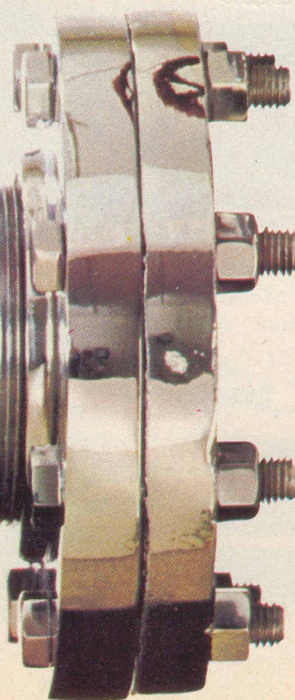
Sombere vooruitzichten

Zo lang als de toevoer van Arabische olie hun wordt onthouden of verminderd wordt, moet de westerse wereld de mogelijkheid van een recessie onder ogen zien. Hoewel andere vormen van energie zoals kolen, kernenergie, zonne- en geothermische energie intensief worden bestudeerd en steeds meer geëxploiteerd, blijft de olie voorlopig nog nummer één.

Nu de olieproducerende naties hun politieke kracht beginnen uit te spelen, schijnt de rest van de wereld slechts één keuze te hebben — samenwerken of opkrassen. Saoedi-Arabië en Koeweit, die meer dan de helft van de totale aangetoonde wereldreserves aan olie bezitten, zijn niet van plan „water in hun olie” te doen. Zij weten dat zij de troeven in handen hebben.

De crisis rond de olie zal aanhouden. Het hoeft echter niet tot een Derde Wereldoorlog te komen, dat is te zeggen als de betrokken landen wegen weten te vinden om eendrachtig samen te werken bij het opsporen van nieuwe en het gebruiken van beschikbare oliereserves. Mocht evenwel — gezien de menselijke natuur — het wantrouwen, het gekibbel en de vijandschap blijven, dan zou de oliecrisis tot een Derde Wereldoorlog kunnen leiden. In dat geval zullen er geen overwinnaars meer zijn — alleen maar verliezers. □

„De olie is voor de westerse beschaving net zo'n verslavingsmiddel geworden als sigaretten en alcohol, en de verslaafden zullen de prijs blijven betalen. Het is evenwel de vraag of de regeringen bereid zullen zijn de politieke prijs te betalen die op een dag van hen zal worden gevraagd.”
— Leonard Mosley

KUNNEN DE VN VREDE BRENGEN IN HET MIDDEN-OOSTEN?

Het tot stand brengen van een wapenstilstand in het Midden-Oosten kostte moeite. Het scheppen van een blijvende vrede zal nog moeilijker zijn. Zullen de VN ervoor berekend zijn?

door Keith W. Stump

SINDS de schepping van de staat Israël door de Verenigde Naties in 1947 is de wereldorganisatie herhaaldelijk betrokken geweest bij pogingen om vijandelijkheden tussen Israël en zijn Arabische burens te beteugelen en spanningen te doen afnemen.

Tientallen toespraken zijn er gehouden. Talrijke resoluties zijn er aangenomen, maar een kwart eeuw lang zijn de Verenigde Naties er niet in geslaagd het geschil in het Midden-Oosten duurzaam bij te leggen.

De VN komt in actie

In de vroege morgenuren van 22 oktober jl. — zeventien dagen na het uitbreken van de vierde oorlog in het Midden-Oosten — nam de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties een gemeenschappelijk door de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie ingediende resolutie aan (resolutie 338), waarin een staakt-het-vuren binnen twaalf uur na de aanneming ervan werd geëist.

Later op dezelfde dag verklaarden zowel Egypte als Israël dat zij de staakt-het-vuren-resolutie aannamen.

Ch. Simonpietri — Sygma

HANGT VREDE VAN EEN WOORDJE AF?

Resolutie 242 van de Veiligheidsraad der VN

Emphasizing further
their acceptance of the Charter of the United Nations have undertaken a commitment to act in accordance with Article 2 of the Charter,

1. Affirms that the fulfillment of Charter principles requires the establishment of a just and lasting peace in the Middle East which should include the application of both the following principles:
- (i) Withdrawal of Israel armed forces from territories occupied in the recent conflict;
 - (ii) Termination of all claims or states of belligerency and respect for and acknowledgement of the sovereignty, territorial integrity and political independence of every State in the area and their right to live in peace within secure and recognized boundaries free from threats or acts of force;
2. Affirms further the necessity
- (a) For guaranteeing freedom of navigation through international waterways in the area;
 - b) For achieving a just settlement of the refugee

contracte
l'Article 2 de la Charte,

1. Affirme que l'accomplissement des principes de la Charte exige l'instauration d'une paix juste et durable au Moyen-Orient qui devrait comprendre l'application des deux principes suivants:
- i) Retrait des forces armées israéliennes des territoires occupés lors du récent conflit;
 - ii) Cessation de toutes assertions de belligérance ou de tous états de belligérance et respect et reconnaissance de la souveraineté, de l'intégrité territoriale et de l'indépendance politique de chaque Etat de la région et de leur droit de vivre en paix à l'intérieur de frontières sûres et reconnues à l'abri de menaces ou d'actes de force;
2. Affirme en outre la nécessité
- a) De garantir la liberté de navigation sur les voies d'eau internationales de la région;
 - a) De réaliser un juste règlement du problème des réfugiés;
 - c) De garantir l'inviolabilité territoriale et l'indépendance politique de chaque Etat de la région, par

De in november 1967 door de Veiligheidsraad unaniem aangenomen resolutie 242 was opgesteld als een leidraad voor het komen tot een vredesregeling ter beëindiging van het conflict in het Midden-Oosten. De resolutie werd echter niet uitgevoerd, gezien de opzettelijk vaag gehouden en voor tweeërlei uitleg vatbare voorzieningen ervan. De officiële Engelse tekst doet een beroep op Israël zich terug te trekken „uit gebieden“ die het gedurende de Zesdaagse Oorlog had bezet.

De Franse tekst spreekt van „uit de gebieden“. Israël houdt vol dat terugtrekking uit *alle* bezette gebieden derhalve niet noodzakelijkerwijs ter sprake wordt gebracht, terwijl de Arabieren het tegenovergestelde beweren. Hoewel Arabieren en Israël's het meer dan zes jaar lang niet eens zijn kunnen worden over de juiste betekenis ervan, blijft resolutie 242 volgens algemene diplomatieke overeenstemming de dubbelzinnige basis waarop een duurzame vrede moet worden opgetrokken.

De volgende morgen bracht echter — à la Vietnam — een hervatting van verbitterde gevechten, waarbij beide zijden elkaar beschuldigden van schending van de wapenstilstand.

Met spoed nam de Veiligheidsraad een tweede, door de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie ingediende resolutie aan (resolutie 339), waarin de eerdere oproep tot een staakt-het-vuren werd bevestigd en erop werd aangedrongen dat „alle strijdkrachten zouden worden teruggetrokken op de stellingen die zij op het moment waarop het staakt-het-vuren van kracht werd, innamen”. Verder werd de secretaris-generaal van de Verenigde Naties Kurt Waldheim opgedragen maatregelen te nemen om onmiddellijk waarnemers van de Verenigde Naties te zenden om op de naleving van de bestandsovereenkomst toe te zien.

Vóórdat de waarnemers van de Verenigde Naties zich langs de bestandslijnen konden opstellen, deden zich echter langs het Suezkanaal nieuwe schendingen van de wapenstilstand voor.

Op dit moment dreigde de Sowjet-Unie eenzijdig troepen naar het Midden-Oosten te zenden om een einde aan de gevechten te maken. In de vroege ochtend van 25 oktober reageerde president Nixon met het in alarmtoestand brengen van Amerikaanse strijdkrachten over de gehele wereld.

De spanning liep hoog op. De oktoberoorlog had de twee supermachten aan de rand van een kernoorlog gebracht.

Op dat moment begonnen de Verenigde Naties hun rol duidelijk te maken. Ten einde de confrontatie tussen de Sowjet-Unie en Amerika af te wenden, stelden acht niet-gebonden landen in de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties een nieuwe resolutie met betrekking tot het Midden-Oosten voor: resolutie 340. Zij hield in dat de Veiligheidsraad de eis zou stellen van een „onmiddellijk en algeheel staakt-het-vuren” en „onmiddellijk een onder het gezag van de Veiligheidsraad staande strijdmacht” zou vormen, die geen troepen van de Verenigde Staten of van de Sowjet-Unie zou omvatten.

De Verenigde Staten namen de resolutie aan, de Sowjet-Unie volgde, terwijl Peking zich uit respect voor

de meerderheid van het uitspreken van zijn veto onthield.

De crisis begon ineen te zakken.

Resolutie 340 luidde een periode van betrekkelijke rust in, waardoor de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Kissinger een „adem-pauze” verkreeg, waarin hij het Midden-Oosten kon afreizen om de wankelende wapenstilstandsovereenkomst te versterken en een formule te zoeken om vredesonderhandelingen tussen Arabieren en Israëli's mogelijk te maken.

In het algemeen heeft de wereld haar voldoening uitgesproken over de rol welke de Verenigde Naties bij de oplossing van de crisis hebben gespeeld. De vaak verguisde Verenigde Naties hadden aangetoond dat zij in weerwil van de tekortkomingen, zwakheden en falen in het verleden nog steeds een levensvatbaar mecha-

nisme vertegenwoordigden dat in een crisis effectief kon worden ingezet.

De weg naar blijvende vrede?

Er zijn in het verleden echter talrijke wapenstilstanden tussen Arabieren en Israëli's geweest. Geen daarvan had een blijvend karakter. Toen al het gedebatteer achter de rug was en alle resoluties waren aangenomen, bleven de fundamentele problemen ongewijzigd.

De eerste van de drie wapenstilstandsresoluties die tijdens de crisis van afgelopen oktober werden aangenomen — resolutie 338 — riep in de tweede paragraaf ervan zowel de Arabieren als de Israëli's op „onmiddellijk na het staakt-het-vuren te beginnen met de volledige tenuitvoerlegging van resolutie 242 van de Veiligheidsraad in al haar onderdelen”.

Wat behelsde resolutie 242?

Resolutie 242 deed in hoofdzaak een beroep op Israël om zich terug te trekken uit tijdens de zesdaagse oorlog bezette gebieden, in ruil voor erkenning door de Arabische landen van de soevereiniteit, territoriale onschendbaarheid en politieke onafhankelijkheid van Israël. Hoewel zowel Israël als Egypte er destijds mee accoord gingen, heeft men de resolutie nooit uitgevoerd.

Het probleem schuilt n.l. in de bewoording ervan.

De officiële Engelse vertaling van resolutie 242 eist „terugtrekking van Israëli'sche strijdkrachten uit gebieden die tijdens het recente conflict werden bezet”. De Russische tekst stemt overeen met de Engelse, en spreekt eveneens van „gebieden”. Maar de Franse tekst spreekt van „de gebieden”, aangezien het in het Frans niet mogelijk is het bepalend lidwoord weg te laten. Bijgevolg staan de Fransen er evenals de Arabieren op dat Israël zich terugtrekt uit *alle* gebieden die het sedert de Zesdaagse Oorlog heeft bezet.

De Israëli's daarentegen houden vol dat resolutie 242 met opzet niet van „alle” bezette gebieden, of zelfs maar van „de” bezette gebieden spreekt. Israël legt er de nadruk op dat het, om binnen „veilige grenzen” te kunnen leven — hetgeen resolutie 242 haar ook garandeert — onmogelijk alle bezette gebieden kan teruggeven.

In weerwil van haar opzettelijk vaag gehouden en voor uiteenlopende uitleg vatbare voorzieningen, blijft resolutie 242 in algemene overeenstemming het omstreden fundament waarop de nieuwe vrede verondersteld wordt te worden opgetrokken. Maar wanneer de Arabieren er niet toe kunnen worden bewogen hun eis dat Israël zich volledig terugtrekt uit alle bezette Arabische gebieden te matigen, of wanneer de Israëli's er niet van kunnen worden overtuigd dat volledige terugtrekking in overeenstemming is met de eisen van hun nationale veiligheid, zal een hervatting van de vijandelijkheden het tragische gevolg zijn. En wanneer de supermachten er niet in zouden slagen tot overeenstemming te komen over hun houding in geval van een wederopleving van het conflict, zou het resultaat wel eens heel anders kunnen zijn dan dat van afgelopen oktober. Want dan zouden de vrede en stabiliteit van de gehele wereld in gevaar komen. □

Thomas Hopker — Woodfin Camp & Assoc.

DE OKTOBEROORLOG

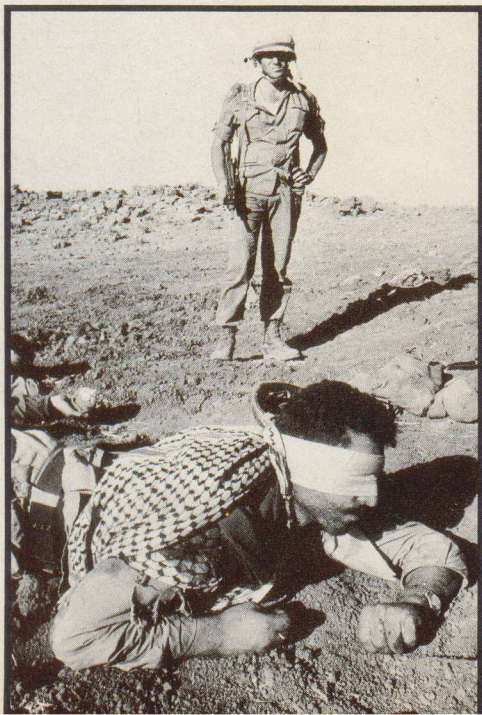
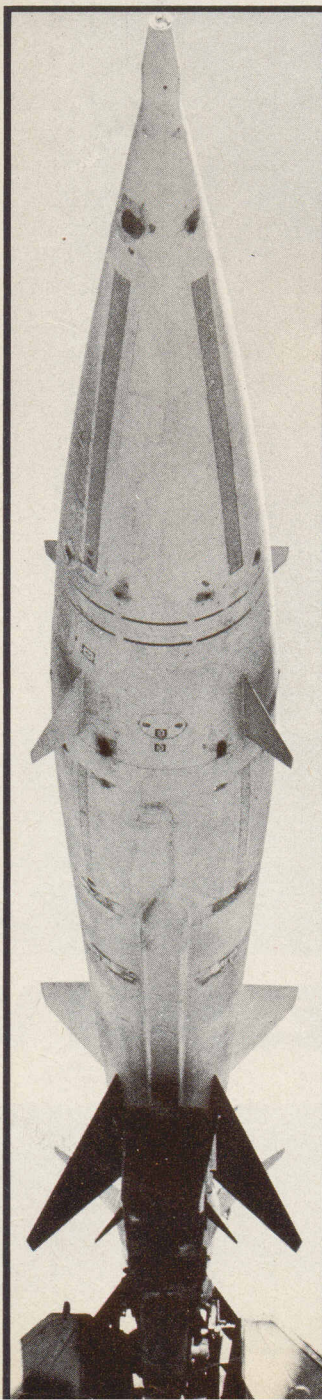
door Patrick A. Parnell

Marvin Newman — Woodfin Camp & Assoc.

.... DE LESSEN VOOR ONS

ZIE VOLGENDE BLADZIJDE

GEAVANCEERDE WAPENS maken totale oorlog mogelijk. Boven: Gebombardeerde huizen in Damascus. Midden: Gevangengenomen Israëlische soldaten nabij Damascus. Rechts: Een Russische SAM-raket. Onder: Een Syrische krijgsgevangene.

Bovenste foto's: Bruno Barbey — Magnum
Onderste foto's: Ch. Simonietri — Sygma

NAUWELIJKS had men het vuren gestaakt of de militaire deskundigen verdiepten zich in het analyseren en heranalyseren van de krijgsvruchten om na te gaan wat beide partijen eventueel anders hadden kunnen doen. Nieuwe wapens die hier voor het eerst in actie te zien waren, werden door de landen die ze hadden ontwikkeld, op gebreken en zwakke punten bestudeerd om hun dodelijke potentie nog te kunnen verbeteren. Ook door de tegenpartij werden zij nauwkeurig bestudeerd met het oog op de ontwikkeling van afweerwapens. Hoe ironisch dat de wieg van de wereldreligies het proefterrein zou worden voor de laatste snufjes op militair gebied.

De kosten

Voor de strijdende partijen bevatte deze vierde confrontatie nog een andere les — zij ondervonden hoe kostbaar een oorlog is, niet alleen in mensenlevens, maar ook in economisch opzicht. Beide zijden leden zware verliezen. Volledige cijfers zijn nog niet bekendgemaakt, maar uitgaande van toegegeven Israëlische verliezen zouden we de oorlogskosten der Arabieren even hoog kunnen ramen als die der Israël's. Naar schatting liggen de totale kosten van de oorlog voor Israël in de buurt van 4 miljard dollar, dat is twee derde van Israël's bruto nationale jaarproduct. Over de gehele linie zal als gevolg van deze oorlog de levensstandaard in Israël, naar men voorziet, met 10% dalen.

Droge statistieken vertellen degenen die niet direct door de oorlog zijn getroffen, niets van het onpeilbare leed, de ontreding en de wonden die de oorlog voor beide partijen betekent. Statistieken kunnen ten enen male geen beeld geven van de smart en de diepe droefheid van de vrouwen, mannen, zoons, dochters, verwanten en vrienden die een van hun dierbaren hebben verloren of voor het leven verminkt zien. Het leed en de ellende van de duizenden die uit hun steden en dorpen zijn verdreven, waarvan er velen door de oorlog have en goed hebben verloren, laat zich met geen pen beschrijven.

De komende grote oorlog

Voor realistisch denkende waarnemers is de volgende Arabisch-Israëli-sche oorlog niet een kwestie van „indien”, maar van „wanneer”. De in de miljarden lopende wapenleveranties aan de Arabieren en Israëli's door de Russen en Amerikanen staan daar wel garant voor.

Gelukkig zijn in de gewapende conflicten tussen Arabieren en Israëli's nog geen kernwapens gebruikt, hoewel de grote mogendheden die wel bezitten. Dit laatste geeft te denken.

Want heeft de mens ooit een wapen uitgevonden dat hij tenslotte niet voor een oorlog heeft gebruikt? Welke vrede, welk vredesverdrag of welke overeenkomst is duurzaam gebleken? In de bijna 6000 jaar van zijn boekstaafde geschiedenis heeft de mens ongeveer 8000 vredesverdragen gesloten. Geen ervan heeft voorgoed vrede gebracht.

Als wij van onze fouten in het verleden niet leren, zal het slechts een kwestie van tijd zijn of het vroeg of laat toch, zij het door een fout of een

misverstand, naar aanleiding van handel of olie, tot een werkelijk universele oorlog komt — een kernoorlog! Het is hoog tijd dat de volkeren trekken uit het jongste conflict, zoals ze dat uit alle oorlogen hadden moeten doen.

Wij zien dat de mensheid nog nooit waarachtige vrede heeft gekend en de weg ertoe blijkbaar ook niet. Als zij die kende, zouden wij nu vrede hebben.

Nu wij geen werkelijke vrede hebben en de weg ertoe nog steeds niet hebben gevonden, zou dit dan niet betekenen dat wij het op een andere manier moeten proberen, anders dan alleen langs de weg van de menselijke rede en het intellect?

Voor ons, menselijke wezens, blijkt vrede een moeilijke en ingewikkelde opgave te zijn, maar uitgaande van geestelijke principes is het niet moeilijk. De mensheid kan geen vrede kennen of vinden zonder God, onze Schepper, die het leven heeft gegeven en die alleen weet wat het beste is voor de mens en hoe de mens zich

moet gedragen om in vrede te leven.

Nog nooit in zijn verleden heeft de mens vrede gekend, omdat hij de God van de vrede, de God van de Arabieren, de God van de Israëli's, ja de Schepper-God van alle volken nooit onbevooroordeeld heeft geraadpleegd of om hulp en leiding gevraagd voor het oplossen van zijn menselijke problemen en geschillen. Zolang wij dat niet doen, zal er geen vrede zijn! Deze weg naar vrede mag vele mensen overgesimplificeerd, oppervlakkig, naïef, ja afgezaagd of zelfs bijgelovig toeschijnen, maar ze is niettemin de enig ware oplossing.

Gelukkig wacht God niet totdat de volkeren tot Hem komen, want dan zou het te laat zijn. God zal ingrijpen en de mensen dwingen met elkaar in vrede te leven. Slechts dan, zoals een profeet uit het grijze verleden eens heeft gezegd en zoals te lezen valt op de sokkel van een beeldhouwwerk voor het gebouw der VN te New York, „zal geen volk het zwaard tegen een ander volk opheffen en zij zullen de oorlog niet meer leren”. □

Op komst! Vrede in het M.-Oosten

Regeringsleiders huiveren bij de gedachte aan hernieuwde strijd in het Midden-Oosten. De vooruitzichten op een duurzame vrede lijken op zijn best onzeker.

Is vrede mogelijk? Zal de crisis in het Midden-Oosten opnieuw tot uitbarsting komen? Bijbelse profetie zegt dat dit gebied opnieuw van

oorlog te lijden zal hebben, maar spreekt tevens van een tijdperk van ongeëvenaarde vrede en voorspoed in de wereld van morgen.

Dat pakkende relaas is te vinden in ons geïllustreerde boekje *De ideale wereld van morgen* — een blik in de toekomst.

Schrijf ons om uw gratis exemplaar van dit boekje.

DE IDEALE
WERELD VAN MORGEN

Een blik in de toekomst...

JERUZALEM,

RIJK AAN geschiedenis, door-drenkt met traditie, geheiligd door religie en bevlekt met bloed, blijft Jeruzalem altijd jong, altijd oud.

Hier hebben David en Salomo geregeerd, hier heeft Jezus gewandeld en hebben de apostelen gepredikt; hier is, volgens het geloof der moslims, Mohammed ten hemel opgestegen; hier hebben Saracenen, Turken en

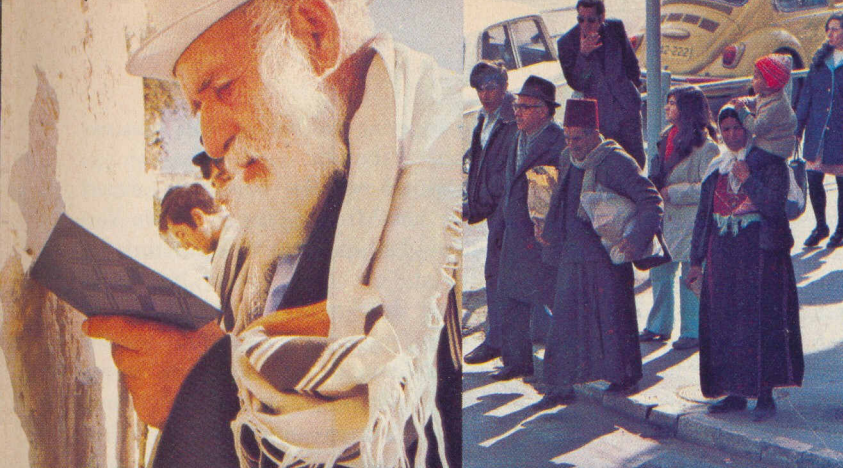
kruisvaarders gevochten; hier zijn de Israëli's juichend teruggekeerd.

Hier hebben we dan ook de grootst mogelijke paradox. De stad met vrede in haar naam (*salem*, *sjalom* in modern Hebreeuws en *salaam* in het Arabisch betekenen „vrede”), de stad die voor drie grote godsdiensten vrede en begrip symboliseert, vertegenwoordigt op het ogenblik de *minste* vrede en het *minste* begrip.

Ver boven de tegenstellingen die het Midden-Oosten sinds onheuglijke tijden hebben gekenmerkt, stijgt de door en door emotionele kwestie van Jeruzalem torenhoog uit. Het staat opnieuw in het brandpunt van de belangstelling. Wat heeft dit te betekenen?

Joodse vastberadenheid

„Wij hebben 2000 jaar gewacht om naar Jeruzalem terug te keren. Wij

JERUZALEM!

STAD VAN VREDE CENTRUM VAN CONFRONTATIE

door Robert L. Kuhn

hebben driemaal per dag gebeden dat de Heer ons naar Jeruzalem zou terugvoeren. Nu Hij dat gedaan heeft, geven wij de stad niet meer terug." Dit zei Gideon Hausner, voormalig minister van Justitie van Israël, met een gevoelsintensiteit die zelfs een scepticus zou schokken.

Hij vervolgt: „Waarom zouden wij? Zijn anderen betere beheerders van de heilige plaatsen geweest dan wij?

Bovenste rij v.l.n.r.: John Kilburn — Black Star, Ted Spiegel — Black Star, Ernst Herb — Plain Truth, Marvin Newman — Woodfin Camp & Assoc., Ernst Herb — Plain Truth, Ernst Herb — Plain Truth.
Onderste rij v.l.n.r.: Ted Spiegel — Black Star, Ernst Herb — Plain Truth, Ted Spiegel — Black Star

Doen wij het slechter dan de Turken? Of het Britse bestuur? Of Jordanië? Of, om eeuwen terug te gaan, minder goed dan de Egyptenaren? Er zijn ettelijke staten geweest die deze Heilige Stad hebben geregeerd en weer verdwenen zijn. Heeft één ervan het er beter afgebracht dan wij? Die dubbele maatstaf, volgens welke bepaalde dingen anderen wel geoorloofd zijn, maar om de een of andere reden niet toelaatbaar voor joden — welnu, dit zal zich niet meer herhalen. Niet zolang wij er iets over te zeggen hebben.”

De Israëli's zijn een intens vastberaden volk. In 1948 stierven ongeveer 1200 joden in een verloren strijd om het oude stadsgedeelte van Jeruzalem. De stad werd verdeeld en de Israëli's hadden geen toegang tot hun voornaamste heiligdom, de Klaagmuur. Ongeveer negentien jaar later, in 1967, offerde Israël nog meer van zijn jongemannen voor Jeruzalem op — maar keerde er ditmaal in terug, en verenigde voor het eerst in ongeveer 2000 jaar de stad onder onafhankelijk joods bestuur.

Jeruzalem symboliseert veel meer dan alleen het jodendom als een godsdienst. Jerusalem — dat is het joodse volk! De joden, afkomstig uit meer dan 70 landen, met grote verschillen in cultuur, taal en traditie, slagen erin door Jeruzalem culturele, historische en religieuze eenheid tot stand te brengen.

De joodse vastberadenheid inzake Jeruzalem is gebaseerd op 2000 jaar dwalen door een wildernis van vervolgingen, inquisities en pogroms. Genocide is voor het joodse volk geen hypothetisch woord. Het was in de twintigste eeuw dat bijna zes miljoen joden systematisch werden uitgeroeid in de gaskamers en dodenkampen van Nazi-Duitsland in Auschwitz, Dachau, Belsen, Buchenwald — namen die in schande zullen voortleven. Voor de rest van de wereld kan het geschiedenis zijn — voor de Israëli's is het een brandende realiteit.

De Arabieren hebben ook bestaande belangen bij Jeruzalem.

Arabische vastberadenheid

Voor de Arabische volken is Jeruzalem een van hun heiligste plaatsen.

Zij zien de Israëli's als het bruggehoofd der westerse beschaving — een doorn in het Arabische vlees — waardoor vreedzame Arabische volken een vreemde levenswijze wordt opgedrongen.

Over het algemeen beschouwd zijn de Arabieren niet anti-joods, behoudens de enkele fanatici (die al te vaak de aandacht der massamedia trekken). Arabische intellectuelen wijzen er vaak op dat de joden nooit beter behandeld werden dan gedurende de grote bloeitijd der Arabische beschaving in de middeleeuwen, toen Arabieren en joden samen leefden en werkten, en de wereld op het gebied van cultuur en wetenschap tot een hoogtepunt brachten. Joden zijn in het verleden in de meeste Arabische landen welkom geweest — zolang ze burgers waren en geen veroveraars.

Arabieren zijn anti-zionisten. Zij begrijpen de logica niet van het feit dat de Arabieren — in land en in bloed — de prijs zouden moeten betalen voor het kwaad dat de joden in Europa is aangedaan.

De Arabieren zeggen dat ze een geduldig, vredelievend volk zijn. Ze hebben meer dan duizend jaar in Jeruzalem gewoond. Het is van hen, en het bewijs daarvan is dat ze vele kortstondige stormen uit het Westen hebben doorstaan. De kruisvaarders, betogen zij, hadden succes — zij het tijdelijk — door Jeruzalem in naam van de christelijke godsdienst in te nemen, maar ze werden er ten slotte door de bewoners van het land weer uit verdreven.

Geopolitiek

De belangen van nog andere volken komen bovendien in dit gebied samen. Gelegen als het is tussen de landmassa's van Europa, Azië en Afrika, hebben sinds onheuglijke tijden omringende landen om Jeruzalem en het Midden-Oosten gestreden. Hier ligt de poort naar Afrika; de doorvaart naar de Indische Oceaan; de zuidelijke en oostelijke kusten van de Middellandse Zee; de brug naar Europa.

Thans zijn de wereldmachten er nauw bij betrokken: de Sowjet-Unie in haar historische geopolitieke drang naar het zuiden, de VS in hun morele verbintenis met Israël, en Europa en

Japan naar aanleiding van hun onontbeerlijke olie.

Ovinnikow, de Russische expert voor het Midden-Oosten bij de Verenigde Naties, zette de opvatting van zijn land als volgt uiteen: „Natuurlijk steunt de Sowjet-Unie de Arabische landen, maar er is een groot verschil met de door de Verenigde Staten aan Israël geboden steun. Wij steunen *slachtoffers* van agressie... De Verenigde Staten steunen de *bedrijvers* van agressie.”

Voor Ezer Weizman, voormalig Israëli'sch minister van Vervoer en gewezen bevelhebber der Israëli'sche luchtmacht, is dit een tamelijk dwaze uitspraak: „Wat mij altijd vermaakt, is dat wij hier met twee en een half miljoen mensen zijn, omringd door veertig of vijftig miljoen Arabieren, met Noord-Afrika tegen ons, met India en Pakistan tegen ons — en *wij* worden gebrandmerkt als de agressors. Geen gering compliment voor twee en een half miljoen mensen!”

Jeruzalem zelf

Wat voor een stad is Jeruzalem feitelijk? Wie zijn de inwoners ervan? Welke de problemen? Hoe kan men Jeruzalem vergelijken met een typisch westerse stad?

Wij hebben het Teddy Kollek, de dynamische burgemeester van de stad, gevraagd: „Jeruzalem is een arme stad. Het is een immigrantenstad. Van de 210 000 joden die in de stad wonen, zijn 120 000 recente immigranten uit Arabische of oosterse landen, die hier zonder middelen en zonder bruikbare vakbekwaamheid zijn gekomen. Jeruzalem is een gemengde stad. We hebben ongeveer 70 á 72% joden, ongeveer 6% christenen en de overigen zijn moslims. De joden zelf komen uit zo'n zeventig landen! Daarom hebben wij alle ingrediënten van alle moeilijkheden van alle steden — een gemengde stad, een immigrantenstad, een arme stad! Maar tot nu toe althans, is het een prettige en rustige stad, en ik hoop dat het zo blijft!

„Ik, als burgemeester van de stad, zie altijd met verbazing de verblufte gezichten van onze Amerikaanse bezoekers als ze horen dat er geen politiemannen voor mijn huis staan

en dat ik zonder aarzelen op ieder uur van de dag of de nacht onbeschermd door de joodse en de Arabische stadswijken kan lopen."

De minister van Ontwikkeling en Toerisme, Mosje Kol, verklaarde: „Toen ik in Cleveland kwam, gaf de burgemeester van Cleveland mij de sleutel van de stad en zei: 'Toen ik met burgemeester Teddy Kollek in Jeruzalem liep, hadden wij geen lijfwacht nodig. Maar in Cleveland kun je niet zonder lijfwacht lopen.'"

Voor Edward Ghorra, de permanente afgevaardigde van Libanon bij de VN, heeft dit alles echter niets te maken met de uiteindelijke status van Jeruzalem: „Ik weet echt niets van al die details, maar dat is niet belangrijk — of je op straat een roofoverval hebt, rechtvaardigt niet het roven van de hele stad Jeruzalem, die de Arabieren, zowel christenen als moslims, zo dierbaar en heilig is”.

Burgemeester Kollek erkent de diepgaande verlangens van de Arabische volken: „Arabieren in Jeruzalem zijn goede patriotten, en ze zouden hun deel van de stad graag weer onder Arabisch gezag zien. Ze staan voor een klein dilemma — ze hebben tegenwoordig feitelijk een beter leven, meer vrijheid van meningsuiting en er is geen censuur. We hebben hier twee Arabische kranten, terwijl gedurende het laatste jaar vóór de oorlog van 1967 de Arabische kranten verboden waren omdat de Jeruzalemmers iets te onafhankelijk waren en zich niet precies hielden aan de lijn die de mensen uit Amman hen voorschreven. Daarom hebben de Arabieren thans in Jeruzalem meer vrijheid van meningsuiting en een iets beter leven, alsook vrijheid van beweging, hetgeen men moet afwegen tegen bezetting door een vreemd volk. Vandaar dat het hun niet gemakkelijk valt een besluit te nemen, en wij zullen middelen moeten vinden om hun binnen de stad veel meer onafhankelijkheid te geven, iets wat ze eens zullen aanvaarden.”

Hoe zit het met de snelle, feitelijke annexatie van Oost-Jeruzalem door Israël — nieuwe flatgebouwen, het koppelen van elektrische netten, rioeringssystemen en buslijnen?

Voor de gewezen Jordaanse verte-

genwoordiger bij de Verenigde Naties, Baha Ud-Din Toukan, is dit een zeer ernstige schending van internationaal recht: „Waarom hebben ze dat gedaan? Ze hadden het niet moeten doen. Het is bezet gebied en nog nooit in de geschiedenis is bezet gebied van de ene dag op de andere geannexeerd en veranderd.”

Wat antwoordt burgemeester Kollek op de Arabische beschuldigingen dat veel van de huizenbouw een poging is om een nieuwe joodse stad op Jordaanse grondgebied te stichten?

„Dat is een ingewikkelde zaak, en er is natuurlijk veel sentiment bij in het spel. Ziet u, de stad was 4000 jaar lang één Jeruzalem. Ze was slechts negentien jaar in een Jordaanse en een Israëliësch deel gesplitst. Als men nu wil proberen te zeggen dat dit een verdeeld gebied is geweest — stel die negentien jaren dan eens tegenover de 4000 jaren, en het argument houdt geen steek.

„De mensen hebben uiteenlopende politieke ambities, maar ze hebben geleerd samen te leven. Nu moet u voor ogen houden dat wij een ander patroon hebben dan Amerikaanse steden. Wij hebben geen ideaal van een 'smeltkroes'. Wij menen dat gemeenschappen samen kunnen leven, naast elkaar, en hun eigen tradities, hun eigen culturele erfgoed en hun eigen levenswijze behouden. Ik spreek hier niet alleen over Arabieren en joden. Wij hebben christelijke gemeenschappen die hier al 1500 jaar verblijven.”

Ambassadeur Ghorra van Libanon zei: „Er zijn twee resoluties van de Algemene Vergadering in 1968 geweest en drie resoluties van de Veiligheidsraad in 1968 en 1969, die annexatie en alle door Israël genomen maatregelen van nul en gener waarde hebben verklaard. Deze resoluties deden op Israël een beroep, alle maatregelen die het heeft genomen, ongedaan te maken. Israël heeft tot dusver niets gedaan.”

Burgemeester Kollek besloot: „Als u naar de stad als geheel kijkt, heeft ze de laatste 120 jaar een joodse meerderheid gehad; wij roepen dus niet opeens een joodse meerderheid of een joodse stad in het leven.”

De heilige plaatsen

Jeruzalem wordt door zowel de islam, het christendom als door het jodendom als een heilige stad beschouwd. Burgemeester Kollek had dit over de heilige plaatsen te zeggen: „Wij hebben altijd verklaard dat wij graag zouden zien dat de heilige plaatsen, de christelijke heilige plaatsen, door de christelijke wereld worden beheerd, en wij zijn bereid ze de status te geven die buitenlandse gezantschappen hebben. Het probleem is dat de christenen — en het is voor mij, als jood, niet plezierig dit te zeggen — maar de christenen onder elkaar — katholieken, Grieks-orthodoxen, Armeniërs, protestanten — sluiten zich niet aaneen tot één oecumenische organisatie om te beslissen hoe ze de heilige plaatsen zullen beheren.”

Ambassadeur Ghorra verklaarde: „Ik wil niet ingaan op wat zij [de joden] zeggen. Ik zou wel willen zeggen dat hun aanspraak op het beheren van de heilige plaatsen geen historische achtergrond heeft. Dit is iets dat zij zich na de bezetting van de oude stad van Jeruzalem hebben aangematigd. De werkelijke hoeders van de heilige plaatsen in het oude Jeruzalem zijn de Arabieren.”

Gideon Hausner: „De enige periode — de enige — dat wij geen toegang hadden tot de Klaagmuur, tot onze synagoge daar, tot onze heiligdommen, waren de twintig jaren van Arabische bezetting. En niet één jood kon daar komen, tenzij hij met een buitenlands paspoort kwam waaruit niet bleek dat hij joods was.”

Internationalisatie

Terwijl het grootste deel van de wereld het internationaliseren van Jeruzalem bepleit, misschien onder de aegis van de Verenigde Naties, zijn de Israëli's vastbesloten zich daartegen te verzetten.

Burgemeester Kollek: „Ik kan het echt niet begrijpen. Opeens is iedereen uiterst bezorgd over Jeruzalem. Laat mij, zoals ik het opvat, enigszins agressief hierover zijn. Het kost de christelijke wereld grote moeite aan het feit te wennen dat dit weer een joodse stad is.”

Het stemt de Israëli's bitter dat er

momenteel veel misbaar wordt gemaakt over het geven aan Jeruzalem van internationale status, maar dat men daar tussen 1948 en 1967, toen Jordanië het oude Jeruzalem beheerste, nooit veel over hoorde.

Gabriël Stein, hoogleraar in de fysische chemie aan de Hebreeuwse Universiteit en voorzitter van de centrale commissie van de Onafhankelijke Liberale Partij, analyseerde het onomwonden: „Ik geloof dat dit met een zeer fundamentele psychologische houding van de wereld tegenover de joden te maken heeft. Anders kan ik bijvoorbeeld de houding van het Vaticaan niet begrijpen. Over hetgeen er tussen 1948 en 1967 in Jeruzalem gebeurde, heeft het Vaticaan volkomen gezwegen of het zelfs door de vingers gezien. De joden hadden geen toegang tot hun heilige plaatsen. De wapenstilstandsovereenkomst werd niet geëerbiedigd; joodse heilige plaatsen werden in het wilde weg verwoest; de hele joodse wijk in de oude stad werd vernietigd. De houding jegens de christelijke kerken was niet bijzonder vriendschappelijk, maar toch hield het Vaticaan zich volkomen afzijdig. Zodra de joden verschenen, is de houding van het Vaticaan volslagen veranderd. Ik geloof dat dit zeer, zeer diepliggende psychologische wortels heeft die weinig te maken hebben met de politieke werkelijkheid.”

De steeds hartelijker verstandhouding tussen het Vaticaan en de Arabische landen leidt tot uiteenlopende commentaren.

Libanons ambassadeur Ghorra zei: „De bezorgdheid die zowel het Vaticaan als de Arabische landen over het lot van Jeruzalem aan de dag leggen, neemt toe. En deze bezorgdheid van Zijne Heiligheid de paus, van het Vaticaan in het algemeen, is bij vele gelegenheden onder woorden gebracht.”

Israëls Gabriël Stein verklaart: „Indien zij [de betrekkingen tussen Vaticaan en Arabieren] een ondertoon zouden krijgen van een bondgenootschap tegen Israël en de joden, worden ze een politieke verwickeling, en dan liggen er natuurlijk *zeer gevaarlijke elementen* voor ons in besloten.”

Volgens Ezer Weizman: „Ik wilde dat het Vaticaan ertoe zou bijdragen

de Arabieren over te halen, meer onze denkwijze te benaderen, maar het is, naar ik vrees, het waarschijnlijkst dat het Vaticaan zich louter tot het christelijke probleem zal bepalen, en het is het waarschijnlijkst dat wij een confrontatie inzake Jeruzalem zullen krijgen.”

„Een confrontatie inzake Jeruzalem?” „Zeer gevaarlijke elementen?” Daar drie van de voornaamste godsdiensten erbij zijn betrokken — alsook de grote mogendheden — roept dit alles zeer veelzeggende voorvoelens op.

Wat zou de ultieme betekenis van een religieuze, politieke en militaire krachtmeting in Jeruzalem zijn?

Een onvoorziene gebeurtenis?

„Ik blijf optimistisch, ondanks een volmaakte basis voor de meest pessi-

„Ik blijf uitzien naar een nog onvoorziene gebeurtenis die de . . . betrekkingen tussen de grote mogendheden zal wijzigen, een wijziging die absoluut noodzakelijk is willen wij niet . . . voor een catastrofe komen te staan.”

— Dr. Albert Sabin

mistische verwachtingen, omdat ik blijf uitzien naar een nog *onvoorziene gebeurtenis* die de huidige ontwikkeling der betrekkingen tussen de grote mogendheden der wereld zal wijzigen, een wijziging die absoluut noodzakelijk is indien wij niet binnen een korte periode van twintig à dertig jaar voor een catastrofe willen komen te staan!” De uitspraak van een onheilsprofeet? Nee — hij is afkomstig van dr. Albert Sabin, ontwikkelaar van het Sabin-polio vaccin en directeur van het toonaangevende Weizman Instituut van Wetenschappen.

Merkwaardig genoeg beschrijft het boek dat de oorsprong en de vroegste geschiedenis van Jeruzalem bevat, ook zo'n „onvoorziene gebeurtenis” waarbij, *in de toekomst*, het Jeruzalem van heden in verwickeld en totaal

door veranderd zal worden. Dat boek is de Bijbel — en de onvoorziene gebeurtenis is de vestiging van de heerschappij van God op aarde.

De duidelijkste profetie

Van alle bijbelse profetieën is de duidelijkst geformuleerde en vaakst herhaalde, deze vestiging van Gods heerschappij over de volken. En het brandpunt van deze hoogst gewichtige gebeurtenis is Jeruzalem. Vlak vóór, gedurende en voorgoed na de tijd waarin de Schepper de aarde er een begin mee maakt over de aarde te heersen, zal Jeruzalem het middelpunt vormen van deze grootste gebeurtenis aller tijden.

Voorspellingen van grote legers die zijn samengestroomd in het dal van Josafat, vlak ten oosten van Jeruzalem (Joël 3), militaire conflicten in en om de stad (Zacharia 14:2; Daniël 11:40-45; Mattheus 24:15; Lukas 21:20-24), uitspraken gedaan in de stad die de gehele wereld op godsdienstig gebied in beroering zullen brengen (Openbaring 11) — zij beklemtonen allemaal dat het brandpunt van de aandacht der wereld Jeruzalem zal zijn.

De Schepper van de mensheid zal, op het laatste ogenblik, heel de mensheid ervoor bewaren zichzelf te vernietigen (Mattheus 24:22) — en de plaats van deze uiteindelijke historische rechtstreekse tussenkomst van God zal Jeruzalem zijn (Zacharia 14:4, 12; Handelingen 1:11-12; Joël 3; Ezechiël 38 en 39).

Ten slotte zal Jeruzalem de hoofdstad van de wereld worden — een verenigde wereld, een vreedzame wereld, een gelukkige wereld, een wereld onder God (Zacharia 14:8-21), een wereld waarin zowel Egypte (Jesaja 19:21) als Israël God zullen gehoorzamen, en gelukkig en duurzaam in vrede met elkaar zullen leven (Jesaja 19:23-25).

„En vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem” (Micha 4:2, *N. Vert.*). □

(Vervolg van pagina 1)

kunnen worden gebracht, hiervan een plotseling en misschien onweloverwogen opportunistisch gebruik te maken. Om 11.30 werden de strijdkrachten in staat van paraatheid 3 gebracht (paraat; wachtend op verdere orders).

President Nixon, die telefonisch hiervan op de hoogte werd gehouden, hechtte vervolgens om 3 uur donderdagochtend zijn goedkeuring aan de genomen maatregelen.

Een bijkomende kwestie was dat de Europese bondgenoten van Amerika het Nixon kwalijk namen dat hij het militaire apparaat tot paraatheid had opgeroepen zonder hen ervan te verwittigen.

De NATO-crisis bedreigt de verstandhouding tussen de VS en Europa en zou de stoot kunnen geven aan een Europees urgentieprogramma ter vorming van een „Verenigde Staten van Europa” — een politiek en militair verenigd Europa dat één superwereldmacht vormt die waarschijnlijk sterker zal zijn dan zowel de VS als Rusland.

Naarmate deze crises zich ontwikkelden, kwam Japan voor een kritieke situatie te staan die teweeggebracht werd door koning Feisal van Saoedi-Arabië. Hij zei in feite: „Als jullie geen anti-Israël-houding aannemen, dan geen olie”. Japan capituleerde.

In de Verenigde Staten hebben we „Watergate”. Nagenoeg alle nieuwsmedia hebben alle pogingen in het werk gesteld om president Richard Nixon te laten aftreden. Zij hebben hem berecht *zonder één stuk bewijsmateriaal*, maar wel met alle denkbare aantijgingen. Zij hebben miljoenen mensen beïnvloed. Op de voorpagina's kon men vet gedrukt alle mogelijke verdachtmakingen en alle mogelijke meningen over de aangevoerde schuld van de president lezen, terwijl ieder punt in zijn voordeel op de achterpagina's werd weggemoffeld.

Iets dergelijks werd president Abraham Lincoln aangedaan. Pas nadat hij vermoord was, werd hij als een van Amerika's grootste presidenten erkend.

Ik kan hier geen mening naar voren brengen over het al of niet schuldig zijn van Richard Nixon, maar ik kan wél zeggen dat het volgens normaal fatsoen een Amerikaanse gewoonte geacht wordt te zijn, iemand voor onschuldig te houden totdat zijn schuld bewezen is. Misschien, ja heel misschien zal de geschiedenis een beeld weergeven dat enigszins lijkt op dat van president Lincoln.

Vandaag — ik schrijf dit in Tokio — had ik een 25 minuten lang persoonlijk onderhoud met Zijne Keizerlijke Majesteit Hirohito. Een van de laatste dingen die hij tegen me zei, was dat ik, wanneer ik president Nixon ontmoet, hem toch vooral de hartelijkste groeten van de keizer persoonlijk moet overbrengen — dit in verband met de door ons beiden uitgedrukte waardeerende woorden voor de vriendelijke en nauwe betrekkingen tussen onze volken en regeringen.

Terugkomend op de vele crises die momenteel in de wereld heersen: de Japanse economie is de laatste weken plotseling in een ernstige crisistoestand geraakt. Ze zeggen hier: „Het Japanse wonder is voorbij!”

Op deze reis bracht ik tevens een bezoek aan Bangla Desj dat zo'n twee jaar geleden als onafhankelijke staat uit een bevrijdingsoorlog is voortgekomen. Met zowel de president als de eerste minister heb ik een persoonlijk onderhoud gehad. De president zei: „Mijnheer Armstrong, ik heb gehoord van uw grote ervaring, van uw ontmoetingen met vele staatshoofden en van uw wijsheid die door jaren van ervaring gerijpt is. Ik zou u om raad en advies willen vragen. Wij hebben elke hulp die u ons geven kunt, hard nodig.” Dit was niet de eerste keer dat een staatshoofd een beroep op mij deed.

President Chaudhury vroeg of ik gelegenheid gehad had iets van zijn land te zien. Ik had alleen tijd gehad voor een rondrit van een uur door Dacca en omgeving.

„Ik zou graag van u horen hoe u denkt over wat u van Bangla Desj gezien heeft”, zei hij.

Ik aarzelde. Hij zei: „U hoeft niet te aarzelen. Ik wil uw eerlijke mening horen.”

„Wel”, begon ik met schroom, „nadat ik ver genoeg rondgereden had om een algemene indruk van het land te krijgen, kwam spontaan de ge-

dachte bij mij op: 'O eeuwige God, Uw Koninkrijk kome!' en verlos dit diep ongelukkige land uit zijn ellende!' Het spijt me, ik moet wel openhartig zijn, maar uw land heeft op mij de indruk gemaakt het allerarmste van alle landen die ik gezien heb, te zijn, en ik heb onbeschrijflijke armoede gezien.”

Toen hij om hulp en advies vroeg, zei ik hem dat ik diep over het probleem zou nadenken en iedere suggestie en hulp zou geven waartoe ik in staat was, maar dat ik vanzelfsprekend geen magische kracht bezat om een formule tevoorschijn te toveren voor ogenblikkelijke welvaart en gezondheid voor zijn volk.

Ik zei dat ik ondanks de treurige economische toestand die overal te zien was, toch een over het algemeen optimistische en hoopvolle uitdrukking op de gezichten van de mensen had waargenomen. Het zou goed zijn alle pogingen in het werk te stellen het volk te bemoedigen en hoop te geven, hoewel natuurlijk aan voedsel het dringendst behoefte is, en daarna aan onderdak en essentiële levensbehoeften. Hij zei dat er olie en aardgas in de bodem zat en dat zij aan de ontginning van beide bezig waren, maar dat er nog steeds naar financiering werd gezocht.

Eerder had ik een gesprek gehad met eerste minister sjeik Mujibur Rahman, de „sterke man” van het land. Hij vertelde me wat er voorgevallen was voor en tijdens de oorlog van 1971.

Tussen 15 maart en de maand december van dat jaar waren er drie miljoen mensen om het leven gekomen, zes miljoen huizen verwoest en meer dan anderhalf miljoen boeren zonder landbouwwerktuigen of vee geraakt, waarmee zij hun land konden bewerken. Verkeer en waterstaat van het land waren totaal ontredderd — wegen verkeerden in uiterst slechte staat, bruggen waren vernield en waterwegen versperd. Tien miljoen ontheemden waren naar India gevlucht en velen waren door honger of cholera omgekomen. Bijna ieder gezin was hierdoor getroffen.

Hij vertelde me dat eenheden van het Pakistaanse leger enkele uren voor de overgave nog systematisch duizenden van de intelligentsia, waarvan nu zo'n dringende behoefte bestaat, hadden gedood. Voor een land waar slechts 20% van de bevolking

kan lezen en schrijven, was het verlies van deze duizenden ontwikkelde mensen een grote tragedie.

Premier Mujibur Rahman, groot van gestalte — robuust, praktisch en bekwaam, een leider van nature — somde tevens de fundamentele en dringendste behoeften van Bangla Desj op. In de eerste plaats uiteraard voedsel! Hard nodig is ook onderwijs, vooral omdat er zovelen van de minderheid die onderwijs genoten hadden tegen het eind van de oorlog om het leven waren gebracht.

Behalve de buitengewone armoede als nasleep van zo'n oorlog en de duizenden hongerlijdenden, is Bangla Desj ook nog een land dat geen bijster gunstige natuurlijke ligging heeft. Het is overbevolkt, 425 mensen per km²; het heeft veel laaggelegen grond waar vaak overstromingen en cyclonen voorkomen en waar hongersnood immer aanwezig is. De oplossing van de problemen hier gaat menselijke capaciteiten te boven.

Voor een land dat zich in zo'n ongelooflijk erbarmelijke toestand bevindt, is het misschien wel goed dat de wereld in snel tempo de allergrootste crisis in dit tijdperk der menselijke beschaving nadert en dat Gods Koninkrijk nu spoedig zal komen.

Hoe komt het dat we dergelijke toestanden onder mensen moeten aantreffen? Wat is de oorzaak van dit alles? Ook analfabeten hebben denkvermogen. Met dat denkvermogen zouden zij — indien zij geboren waren in een milieu met degelijk onderwijs, zodat daardoor hun denkvermogen zich had kunnen ontwikkelen — misschien evengoed in staat geweest zijn de problemen van het ruimteverkeer op te lossen als anderen.

Waarom is er analfabetisme? Waarom heerst er zoveel armoede? Waarom leven we in een wereld waar de helft van mensen in onwetendheid, uiterste armoede en ellende verkeert?

Het menselijk brein is in staat een computer te construeren en heen en weer naar de maan te reizen, maar onze problemen hier op aarde kunnen we niet aan. Zonder strijd, geweld en oorlog kunnen we niet leven.

Hoe komt dat?

Ik heb me dat ook afgevraagd!

Zevenenveertig jaar geleden kreeg ik het door! Ik onderging toen de schok van mijn leven. Ik stond letterlijk perplex toen ik datgene ontdekte waar de wetenschap geen

weet van heeft, wat geen enkele godsdienst onderwijst, wat geen regering inziet, namelijk de OORZAAK van alle moeilijkheden in de wereld, alsmede de OPLOSSING hiervoor, de WEG die tot wereldvrede, universele welvaart, geluk en vreugde leidt.

Ik stond er letterlijk stomverbaasd van te ontdekken — en geloof het of niet, nog wel in de Bijbel — wat noch de christelijke noch enige andere godsdienst leert, namelijk de OORZAAK van de hele menselijke jammer — en ook de OORZAAK die een echt utopia tot gevolg kán en zál hebben! Ik kon het bijna niet geloven dat ALLE volken — ALLE godsdiensten — *misleid* zijn! In dat verkeerd begrepen, belasterde en verkeerd uitgelegde boek wordt de waarheid duidelijk gemaakt! Het is niet zo dat ik de een of andere nieuwe uitleg ontdekte. Ik ontdekte dat er helemaal geen uitleg nodig is. De Bijbel legt zichzelf uit, want het is het geïnspireerde, geopenbaarde woord van onze Maker en Schepper. Ik kwam erachter dat Hij onomwonden zegt wat Hij bedoelt en dat Hij bedoelt wat Hij zegt! Ik heb niet een of andere nieuwe religie gevonden — ik heb enkel en alleen simpele waarheid gevonden!

Heel duidelijk zag ik de ONTBREKENDE DIMENSIE in kennis geopenbaard.

Onze Schepper openbaarde deze fundamentele kennis aan onze eerste ouders, maar zij geloofden Hem niet. Hij openbaarde niet alleen *wat* wij mensen *zijn*, maar ook *waarom*, met welk *doel* we hier op aarde geplaatst werden en *hoe* we dat doel kunnen bereiken. Hij openbaarde de WEG tot vrede, geluk en overvloed. Onze voorouders geloofden echter niet in die weg, waren ongehoorzaam en gingen de tegenovergestelde richting op. Die richting heeft de mensheid sindsdien steeds gevolgd.

Het is axiomatisch. Ieder gevolg moet een OORZAAK hebben. Er moet dus een oorzaak zijn voor elk kwaad in de wereld. Als we daarentegen vrede, geluk en overvloed willen hebben, dan moet ook daar iets voor zijn dat het teweegbrengt.

Toen onze eerste ouders dit niet geloofden en die kennis verwierpen, liet onze Schepper dit voor ons in zijn geïnspireerde Woord — de Bijbel — optekenen. Daarin openbaart Hij wat de mens niet zelf kan ontdekken of weten. Evenals onze eerste ouders

ongeloof en ongehoorzaamheid aan de dag legden, zo heeft de hele mensheid — al hun kinderen — ongeloof getoond, Gods Woord verworpen en de verkeerde richting gekozen.

Wat God aan Adam en Eva geopenbaard heeft — en nu duidelijk laat zien aan allen die het willen zien en geloven — is de weg of levenswijze die leidt tot elk GOED gevolg.

Waar het in feite op neerkomt is dit: er zijn slechts twee fundamentele levenswijzen. Ik noem ze eenvoudig de weg van „GEVEN” en de weg van „NEMEN”. Onze Schepper is een God van liefde, en „liefde” is altijd onbaatzuchtig. Tegenover andere mensen houdt het in, net zo veel onbaatzuchtige bezorgdheid aan de dag leggen als jegens jezelf. Het is een levenswijze met God als middelpunt. Aangezien God de bron van al het goede is, betekent deze levenswijze contact met, geloof in, afhankelijkheid van en gehoorzaamheid aan Hem uit wie alle zegeningen moeten voortkomen. Het betekent liefde, ten eerste gericht tot God en ten tweede jegens de medemens. Ten opzichte van de mensen betekent het medewerken, geven, dienen, helpen en samen delen.

De mens heeft evenwel niet volgens deze levenswijze geleefd! De mensheid heeft slechts kwaad voortgebracht.

De mens heeft de levenswijze van „NEMEN” gevolgd, de egocentrische levenswijze van bezorgdheid uitsluitend voor het eigen ik en alles wat daarmee in verband staat. Het is de levenswijze van naijver en twist, van begeerte, hebzucht, ijdelheid, afgunst en haat.

Die verkeerde levenswijze is de OORZAAK van alle menselijke ellende. Die heeft al onze problemen en euvels veroorzaakt.

Wat staat ons nu echter in kort bestek te wachten?

Sir Winston Churchill in zijn toespraak tot het Amerikaanse Congres zei: „Er wordt hier beneden een DOEL uitgewerkt”. Een periode van zeventien jaar is met dat doel gemoeid. God heeft de eerste zesduizend jaar aan de mens toegewezen om al dan niet te geloven en te gehoorzamen — d.w.z. de levenswijze van „GEVEN” of de levenswijze van „NEMEN” te volgen. Hij heeft bepaald dat de mens zelf moet kiezen, en de mens heeft de levenswijze van „ne-

men" gekozen. Nu zijn de zesduizend jaar bijna verstreken.

De egocentrische levenswijze van de mens brengt ons nu velerlei crises die over heel de wereld hand over hand toenemen. De profetieën in Gods geopenbaarde Woord voor de mens voorspellen dit. Zij laten zien dat wij op dit moment de ALLERGROOTSTE CRISIS naderen die dit tijdperk tot een einde zal brengen — een tijd zo verschrikkelijk voor de wereld „als er vanaf het begin van de wereld tot nu toe nooit een geweest is, noch komen zal. Als die dagen niet verkort worden, zou geen mens gespaard blijven; maar zij zullen verkort worden omwille van de uitverkorenen [degenen die wel geloven en gehoorzamen]" (Mattheus 24:21-22, *Willibrord-vertaling*).

Dit 24e hoofdstuk van Mattheus verhaalt hoe Jezus' discipelen vroegen: „Wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?" — d.w.z. van dit tijdperk. Het enige teken wat Hij gaf waaraan wij kunnen herkennen wanneer deze periode van 6000 jaar ten einde is, staat in vers 14: „En dit evangelie van het

Koninkrijk [Gods] zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen".

Voor het eerst sinds 18½ eeuw wordt nu dat evangelie van het Koninkrijk Gods door dit werk van God aan de *gehele* wereld verkondigd. In de laatste tijd heb ik het voorrecht gehad dit evangelie persoonlijk aan de leiders van vele volken over heel de wereld te brengen.

Deze boodschap is een aankondiging van het feit dat God zal ingrijpen in het wereldgebeuren en deze wereld vrede zal opleggen die 1000 jaar van geluk en welvaart voor heel het mensdom zal brengen.

En God zal Jezus Christus zenden, „die de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen" (Handelingen 3:20-21). Christus zal spoedig wederkomen met grote kracht en heerlijkheid, en de heerschappij over de wereld zal komen aan onze Heer en aan zijn Christus en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden (Openbaring 11:15, *N. Vert.*). De mensen zullen met hun legers weerstand bieden en tegen Christus vechten, maar ze zullen op

EEN CLOSE-UP van prins Mikasa en Herbert W. Armstrong.

bovennatuurlijke wijze verslagen worden. Dan zullen zij gedwongen worden Gods levenswijze aan te nemen, een levenswijze die hen dwingt in vrede met elkaar te leven en van geluk en welvaart te genieten! □

PRINS MIKASA, broer van de keizer van Japan, brengt een toast uit op Herbert W. Armstrong tijdens een verleden jaar te Tokio gehouden diner ter ere van de heer Armstrong. Achtenvijftig hoge gasten, waaronder ministers, volksvertegenwoordigers, rectores magnifici van de twee grootste universiteiten, en hun echtgenotes, zaten aan. De heer Armstrong verkondigde aan dit uitgelezen gezelschap het goede nieuws (het evangelie) van het Koninkrijk Gods. V.l.n.r. ambassadeur Mekasha van Ethiopië, prinses Mikasa, Stanley R. Rader, de heer Armstrong, prins Mikasa en mevr. Mekasha.

Het Midden-Oosten: het Arabische standpunt

door Richard C. Peterson

Amman

DE MEESTEN van ons die in de verstedelijkte westerse landen leven, staan slechts in een zeer vluchtige betrekking tot de grond waarop wij wonen – zo wij al grond bezitten! In het Midden-Oosten bezit het begrip „land” echter een veel ruimere betekenis. De banden die de meeste mensen die deze dorre heuvels en vlakten hun thuis noemen, met de grond verbinden, zijn hecht en sterk.

Voor families in deze streek van de wereld is het land innig vervlochten met bijna ieder facet van hun dagelijks leven. Voor velen is de dikwijls verschroeide, onvruchtbare aarde van het

Midden-Oosten uiteraard hun enige bestaansbron. Zelfs de meest welgestelde verstedelijkte Arabier heeft dit gemeen met de armste *fellah*. Het wezen zelf van hun nationale identiteit, hun godsdienst, cultuur en verenigend besef van een gemeenschappelijke bestemming zijn hecht verbonden met de bodem van dit tijdloze land.

„Je eigen land”

Om deze en andere sociale en economische redenen is de factor land van centraal belang voor de etnisch vaak uiteenlopende volken die thans collectief bekend staan als Arabieren.

Land dat eigendom is van individuele families, is dikwijls vele generaties lang in die families geweest. Het is zeer wel mogelijk dat ouders en andere naaste verwanten erin begraven liggen. Door de thans levenden wordt het als een eer beschouwd dat zij op hun beurt dit gewoonlijk bescheiden maar hooggeschatte erfgoed nalaten aan hun kinderen en kindskinderen.

Eén Arabier vatte het als volgt samen, toen hij het diepgaande, innige verlangen verklaarde om „op zijn eigen land” te wonen: „Wij hebben onze doden daar vijftig jaar geleden, tweehonderd jaar geleden begraven. Ik begrijp niet hoe iemand kan zeggen dat wij ergens anders land moeten aannemen [ter compensatie] wanneer wij aan dit land zijn gebonden. Wij hebben een geestelijke band. Onze zielen zijn aan dit land gebonden. Onze tradities zijn ermee verbonden.”

Door deze diepgevoelde, een besef van eenheid en identiteit schenkende band die tussen de Arabier en zijn land bestaat, is het onvermijdelijk dat de *strijd* om land — speciaal het land Palestina — de kern vormt van het explosieve drama dat zich thans tussen de Arabische volken en hun Israëli'sche burens afspeelt.

Wie „beziit” Palestina?

Tot aan deze eeuw vormden de Arabieren het voornaamste bevolkingsdeel van Palestina. Nadat zij in de zevende eeuw n.Chr., gedurende de eerste verspreiding van de islam

vanuit het Arabische schiereiland, de Levant waren binnengedrongen, gingen de Arabieren ertoe over zich te vestigen en een losjes opgebouwde samenleving te ontwikkelen, onderwijl zich krachtig toeleggend op het bekeren van hun naburen tot hun nieuwgevonden geloof. Toen de islam zich over Noord-Afrika en het oostelijke Middellandse-Zeegebied verbreidde, werden hoe langer hoe meer sterk uiteenlopende volken verenigd — eerst door de gemeenschappelijke band van de godsdienst, en tegenwoordig bovendien door de stuwkracht van het Arabische nationalisme.

Ofschoon, sinds in de tweede eeuw n.Chr. de *diaspora* der joden begon, Arabisch sprekende volken — islamitisch en christelijk — het leeuwedeel van Palestina's bevolking hebben gevormd, is het gebied nooit geheel van joodse inwoners verstoken geweest. De joodse bevolking in Palestina is toegenomen en geslonken naar gelang het politieke en militaire klimaat in de loop der eeuwen, en heeft al naar omstandigheden noopten het gebied verlaten en weer betrokken.

De aantrekkingskracht van Palestina voor de joden door de eeuwen heen is fundamenteel van religieuze aard geweest. Maar van het midden tot het einde van de negentiende eeuw werden nieuwe politieke aspiraties tot uitdrukking gebracht door een langverstrooid volk dat naar een veilig nationaal tehuis streefde.

Een joodse terugkeer *en masse* naar Zion, of Palestina, hetzij op religieuze gronden van goddelijke toezegging of krachtens wettige eisen van het recht van voormalig eigendom, hebben een onoverwinnelijke hindernis geschapen voor het streven der Arabieren naar een wezenlijk Arabische samenleving in het Midden-Oosten. Vandaar de huidige vijandschap tussen nationalistische Israëli's en even nationalistische Arabieren.

De Saoedi-Arabische afgevaardigde bij de VN, Jamil Baroody, vatte tijdens de in oktober in het Midden-Oosten opgelaaide strijd de Arabische zienswijze als volgt samen: „Het zionisme [het politieke verlangen der Israëli's om in Palestina een natio-

naal tehuis te vestigen] was gebaseerd op de vooropstelling dat God Palestina aan de joden had gegeven. Keer op keer heb ik gezegd dat God geen zaken in onroerende goederen deed.” De Israëli's bezien het echter uit een geheel ander gezichtspunt.

Het verzamelpunt

Voor een Arabische „natie”, traditioneel verscheurd door onenigheden en onderlinge strijd van Marokko tot de Perzische Golf, is de „Palestijnse kwestie” in vele opzichten een geslaagd — en geschikt — verzamelpunt gebleken. De meer idealistisch gezinden onder de Arabieren koesteren nog de droom van een toekomstige *nahda*, of Arabische renaissance, die de gebieden van het Midden-Oosten en de zuidelijke Middellandse-Zeekusten onder een gemeenschappelijke vlag van taal, cultuur en godsdienst verenigt. In dit idealistische visioen is eenvoudig geen plaats voor een moderne staat Israël. Vandaar dat het plaatselijke geschil inzake Palestina is uitgegroeid tot een wijdverbreide, vurige bundeling van pan-Arabische gevoelens in heel de Arabische wereld.

Hierbij komt ook de intense religieuze gehechtheid der Arabieren aan Palestina. Dit land is niet alleen voor christenen en joden belangrijk, maar Palestina, en speciaal Jeruzalem, is ook voor moslims van grote betekenis. Enkele der voornaamste heiligdommen van de islam bevinden zich in Jeruzalem, en de schok, deze heilige plaatsen in de handen van niet-islamitische volken te zien, heeft ten zeerste bijgedragen tot het dilemma in het Midden-Oosten.

Wie moet beslissen?

Daarom blijft zowel voor Arabieren als Israëli's de vraag: „Wie zal beslissen?” centraal staan.

Wie zal ten slotte de grenzen van landen en volken bepalen, zodat allen in vrede kunnen leven? *Wie* is werkelijk de eigenaar van deze aarde en *wie* bepaalt werkelijk de toekomst van de Arabieren en Israëli's? Staatslieden en diplomaten schijnen het antwoord te hebben vergeten — zo zij dat ooit geweten hebben. □

**ZIE KAARTEN
OP BLZ. 32 EN 33**

Het Heilige Land gedurende 1900 jaar

Geen gebied ter wereld is meer strategisch gelegen dan het Heilige Land. Gedurende zijn gehele geschiedenis heeft dit land van alle zijden aan politieke pressie blootgestaan. De afgelopen 19 eeuwen is het dan aan de ene, dan aan de andere wereldmacht onderworpen geweest. Alleen onder het koningshuis van

David en later onder de Makkabeeën, is het land onafhankelijk geweest. Tegenwoordig staat het Heilige Land in het brandpunt van de strijd tussen Arabier en Israëli, en tussen Rusland en de VS. Indirect zijn alle landen erbij betrokken door het optreden van de VN als een vredesmacht in het Midden-Oosten.

Het rijk van Herodes ten tijde van Christus

Het huis van Herodes was een dynastie van vazallen onder het Romeinse Rijk. In de eerste eeuw v.Chr. had Rome Syrië, Judea en Egypte veroverd, en wees eind 40 v.Chr. Judea en Galilea aan Herodes toe. Na de dood van Marcus Antonius werd het rijk van Herodes uitgebreid met Samaria en het grootste deel van Coële-Syrië. De kaart geeft het rijksgedebied aan van Agrippa I (37-44). De joodse opstand van 66-70 vond plaats tijdens de regering van Agrippa II.

Het Byzantijnse rijk

Het Romeinse bestuur over Palestina bleef gehandhaafd na de verdeling van het rijk in een westers en een oosters (Byzantijns) deel. Afgezien van de kortstondige heerschappij van de Pers Chosroës II (611-628), hield het Byzantijnse bestuur over Palestina tot 636 stand. In dat jaar werd keizer Heraclius door kalief Omar aan de Jarmuk, nabij het meer van Galilea, verslagen. Dat was het begin van de heerschappij der Omajjaden en 13 eeuwen islamitische cultuur in Palestina.

Uitbreiding van de islam

De islamitische wereld bereikte haar grootste omvang onder de dynastie der Omajjaden. Hun heerschappij strekte zich uit van Spanje in het westen tot Turkestan in het oosten. In 750 namen de Abbassieden de macht van hen over en werd het kalifaat van Damascus naar Bagdad verplaatst. In 936 ontstond er in Egypte het afzonderlijke kalifaat der Fatimieden, die Palestina veroverden en in hetzelfde jaar al-Kahira (Caïro) stichtten.

Kruisvaarders

De heerschappij der Fatimieden over het grootste deel van het Heilige Land duurde tot de komst der kruisvaarders in 1099. De kruisvaardersstaten in Syrië en Palestina bleven hun macht uitoefenen tot 1187, toen Saladin Jeruzalem innam en er van het gelijknamige koninkrijk niet veel meer overbleef dan wat havensteden aan de Libanese kust. De derde kruistocht leidde in 1192 tot een heropleving van westerse invloed in enkele gebieden van het Heilige Land. Aan de heerschappij der kruisvaarders werd tenslotte door de mammelukken in 1291 voorgoed een einde gemaakt.

Het Osmaanse rijk

De mammelukken bleven tot 1516 over Syrië, Palestina en Egypte heersen, toen de Osmaanse Turk Selim I hen verpletterde en Syrië en Palestina aan zijn gebied toevoegde. Egypte werd in 1517 geannexeerd. Palestina bleef tot aan de Eerste Wereldoorlog onder Turks bestuur. Op 9 december 1917 werd Jeruzalem door de Turken aan de Engelse generaal Sir Edmund Allenby overgegeven.

Het Britse mandaat

De Volkenbond verleende op 24 juli 1922 aan Groot-Brittannië het mandaat over Palestina. Het document waarop het Britse bestuur berustte, de Balfour-declaratie van 1917, vertoonde een zodanige voor tweeërlei uitleg vatbare opzet dat het Britse bestuur in 1948 met een smadelijke en overhaaste terugtrekking eindigde. De Engelsen zagen geen mogelijkheid „in Palestina een nationaal tehuis voor de joden te stichten“, en tevens niets te doen dat „de staatkundige en godsdienstige rechten van de aanwezige niet-joodse gemeenschappen zou schaden“.

Israël en bezet gebied in 1973

Op 14 mei 1948 werden de laatste restanten van het Britse mandaat buiten werking gesteld door het uitroepen van de staat Israël. Onmiddellijk hierop volgde de eerste Midden-Oostenoorlog. De omstreden grenzen die het gevolg van deze oorlog waren, bleven bestaan tot het conflict in 1967. Door Israël in die oorlog bezette gebieden zijn sindsdien in de VN een omstreden zaak gebleven.

„Er moet vrede komen”

ZEGGEN PALESTIJNEN EN ISRAËLI'S

door Chris J. Patton

Arabieren en Israëli's hebben schoon genoeg van oorlog. Ieder wil vrede, maar gelooft men ook dat die zal komen? Onze enquête laat zien hoe men hierover denkt.

Jeruzalem

TERWIJL regeringsleiders zich inspannen een stabiele vrede in het Midden-Oosten tot stand te brengen, wacht het volk af — en hoopt.

De problemen die zich voordoen bij het stichten van vrede tussen Arabieren en Israëli's tarten schier elke beschrijving.

Allemaal willen ze vrede; de gelovigen bidden ervoor. Toch is dit doel tot dusverre onbereikbaar gebleken.

Recht voor beide partijen

De meeste mensen hier zijn realisten. Ze verwachten geen onmiddellijke gevolgen van onderhandelingen óf oorlog. Op de vraag wat Arabieren en Israëli's moeten doen om tot vrede te geraken, antwoordde een jonge Palestijnse Arabier (thuis met vakantie van een Zweedse universiteit) heel verstandig: „Komen tot een overeenstemming die gebaseerd is op rechtvaardigheid jegens beide partijen”. Hij was van mening dat rechtvaardigheid kan worden bereikt door middel van door de supermachten te aanvaarden VN-resoluties. Hij zag geen andere uitweg „omdat de wezenlijke macht collectief bij de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie ligt. Als ik eerlijk mijn mening moet zeggen, dan gaat de oorlog niet tussen Arabieren en Israëli's, maar tussen deze twee supermachten. Wanneer die vrede willen, dan kunnen ze de partijen in het conflict dwingen dit probleem op te lossen, want ze hebben allebei belangen in dit gebied.”

Feitelijk werd de belangstelling van het grootste deel van de wereld pas op het Midden-Oosten gericht als gevolg van de jongste succesvolle toepassing van een „oliepolitiek” door de Arabieren. „Rechtvaardigheid voor beide partijen”, zoals de Arabieren die zien, zal zijn bereikt wanneer zij de wereldgemeenschap, en dan vooral de Verenigde Staten, ertoe hebben weten te brengen Israël te dwingen de in hun ogen juiste oplossing te aanvaarden: teruggave van de Arabische

gebieden en het verlenen van onafhankelijkheid aan het Palestijnse volk.

Oliepolitiek

De directeur van een taxi-onderneming in Oost-Jeruzalem gaf de volgende reden voor het toepassen van de olie als dwangmiddel: „Dit is een uiterst belangrijke zaak. Het is gunstig voor ons omdat we het gevoel hebben dat alle Europese landen en Amerika nu zelf zullen gaan beseffen dat er een Arabisch volk is en zo iets als Palestina en Palestijnen. Voordien gaven ze daar niets om. Ik noem dat een gunstige verandering.”

Op de vraag of hij dacht dat de regeringen van de andere landen zich wel eens kwaad op de Arabieren konden maken, antwoordde hij: „Ik denk van wel, maar wéten doe ik niets. Het Midden-Oosten, en vooral de Arabische landen, zijn erg rijk aan olie. Ik denk dat Amerika en Europa onze olie nodig hebben. Hoe het ook zij: we willen met alle landen goede vrienden zijn.”

Esa Wayway, een souvenirverkoper in Oost-Jeruzalem, vatte het nog bondiger samen: „Wij zien uit naar vrede. Wij hebben de olie niet afgesneden [als een actie] tegen het Amerikaanse volk, maar voor politieke doeleinden en om Amerika te dwingen Israël niet meer in staat te stellen oorlog te voeren. Het Amerikaanse volk is niet onze vijand.”

Uiteraard zien de Israëli's de oliepolitiek in een totaal ander licht. Ze zijn bang dat een vredesverdrag dat onder de druk van die oliepolitiek tot stand komt, niet wezenlijk tot vrede zal leiden, doch veeleer tot een volgende oorlog.

Peggy Schlossberg, huisvrouw te Tel Aviv en violiste in het radioorkest van de nationale omroep te Jeruzalem, geeft het Israëli's standpunt weer.

Vraag: Geloof u dat de Arabische olieboycot de kans op vrede heeft bemoeilijkt?

Antwoord: Ja, in zekere zin zet die boycot de Europeanen tegen ons op. Zij [de Arabieren] zullen dit wapen telkens opnieuw als chantagemiddel tegen Europa — of wie ook — gebruiken. Ze zouden morgen de olievervoeren kunnen hervatten, om dan telkens wanneer hun iets dwars zit, of als ze een ánder dwars willen zitten, de kraan weer dicht te draaien.

V: Denkt u dat dit Europa meer

rechtstreeks in conflict met Israël zal brengen?

A: Ik denk niet dat ze bijster gelukkig met ons zullen zijn. Dat zijn ze trouwens nu al niet. En in de toekomst zullen ze dat zeker nog minder zijn.

Joseph, een orthodoxe jood, afgestudeerd in de geschiedenis, voegde hieraan toe wat z.i. de Europeanen en ook andere volkeren zouden moeten doen: „Als de Europeanen niet steeds erger gechanteerd willen worden, moeten ze troepen sturen om de olievelden met geweld in bezit te nemen. Als ze dit nu niet doen, zal het te laat zijn.” Andere Israëli's waren van mening dat de Europeanen de olievelden wel graag zouden willen bezetten, maar daartoe niet bij machte waren.

Een recente immigrant uit Argentinië, de heer Newelman, vatte de situatie als volgt samen: „De bevolking van Israël heeft veiligheid nodig. Sommigen denken dat die veiligheid in vredesverdragen ligt, maar volgens mij is dat niet mogelijk . . . omdat olie het laatste woord in deze oorlog is.”

Veilige grenzen?

Een groot deel van de gesprekken over een vredesverdrag draait om de kwestie van grondgebied en grenzen. Egypte, Syrië, Jordanië en de Palestijnse Arabieren willen hun gebieden terug. Israël eist „veilige grenzen”, wat voor vele Israëli's neerkomt op het bezitten van bepaalde geografische sleutelposities. In feite is het echter geen kwestie van grenzen, maar van gebrek aan vertrouwen.

De Arabieren hebben geen vertrouwen in het zionisme. Ze leggen de zionistische doelstellingen uit als uitbreiding van de staat Israël, totdat deze al het land omvat dat in de Hebreeuwse Bijbel aan Abraham was beloofd, dus van de Nijl tot aan de Eufraat.

De Israëli's stellen geen vertrouwen in de beweringen van de Arabieren dat ze vrede wensen. De herinnering aan de bedreigingen met verwoesting en uitroeiing ligt nog te vers in het geheugen. Weliswaar was het merendeel van die bedreigingen van oudere datum, maar ze worden vandaag soms door extremisten herhaald.

Beide partijen willen vrede — maar op hun eigen voorwaarden.

De Palestijnse Arabieren leven in een voortdurende onzekerheid wat hun toekomst betreft. Dat is onder

meer de reden waarom de meeste in Jeruzalem geïnterviewde Arabieren weigerden hun naam te noemen, terwijl sommigen geen enkele vraag wilden beantwoorden. Het volgend gesprek is kenmerkend voor het Palestijnse standpunt. De geïnterviewde is hoofd van een school.

V: Geloof u dat er vrede tussen Israëli's en Arabieren zal komen?

A: Ik zie onder de huidige omstandigheden weinig kans op een duurzame vrede omdat de wegen van beide partijen zo sterk uiteenlopen. Blijvende vrede is alleen mogelijk wanneer beide partijen elkaar tegemoet willen komen.

V: Wat zou er voor de Palestijnen moeten worden gedaan?

A: Volgens mij zou een blijvende oplossing zijn dat de Palestijnen de westelijke Jordanoever, de Gazastrook en Jeruzalem krijgen toegewezen, onder hun eigen bestuur. Niet voor Jordanië of Egypte, nee, enkel voor de Palestijnen. Ook zou men hen moeten helpen hun regering internationaal erkend te krijgen en die regering stabiel en efficiënt te maken.

V: Wat moet er dan met de Israëli's gebeuren? Waar moeten die dan heen?

A: Om te beginnen moeten de Israëli's grondgebied opgeven; niet alles, maar toch wel het meeste gebied dat in 1967 werd veroverd — dat op z'n minst. Als de Arabieren de Israëli's het recht geven hier te leven met hun eigen staat en regering, dan zal er tussen Arabieren en Israëli's een samenwerking in allerlei vormen ontstaan.

V: Zou u bereid zijn, als overgangsmaatregel, een periode van VN-bestuur voor zo'n Palestijnse staat te aanvaarden?

A: Ja, voor korte tijd.

V: Dat zou kunnen betekenen dat Jeruzalem internationaal gebied werd. Zou u daar gunstig tegenover staan?

A: Ja. Het is beter als ieder z'n eigen deel van de stad heeft.

Het enige belangrijke verschil tussen het voorgaande interview en het standpunt van een minderheid der ondervraagde Palestijnen is dat laatstgenoemden de eis stellen dat Israël zich op de grenzen van 1948 terugtrekt. Een nog kleinere minderheid zou Israël als politieke factor totaal vernietigd willen zien, maar de meesten die er zo over dachten, woonden niet in Palestina.

Als Sjmuel Gazit, een orthodoxe jood, die tijdens de jongste oorlog in de Golan heeft gevochten, de hier geciteerde Arabische onderwijzer maar kon geloven, dan zou er kans

op vrede zijn. Maar hij heeft een andere mening over de zaak.

V: Denkt u dat er vrede zal komen?

A: Ik wil vrede, maar de Arabieren willen dat niet. Ik heb gezien wat ze met m'n vrienden hebben uitgehaald.

V: Zijn het nu de Arabische leiders of is het 't volk dat geen vrede wil?

A: Ik weet wat de Arabische soldaten voor dingen hebben uitgehaald. Toen ik de zondag na Jom Kippoer in de Golan arriveerde, vond ik daar dat mijn vrienden met messen waren bewerkt [met handgebaren gaf hij aan waar de lijken waren verminkt]. Het zijn niet de leiders. Het zijn de soldaten die ons willen vermoorden.

V: vindt u dat Israël in geval van een vredesverdrag enig terrein moet prijsgeven?

A: Als een Arabier iets wil, dan wil hij alles. Wanneer hij zegt: „Als Israël teruggeeft, sluit ik vrede”, dan meent hij daar niets van. De Arabieren willen heel Israël hebben. Laat ik het zo stellen. Als iemand vrede wil en bereid is daarvoor iets op te geven — o.k. Iedereen wil immers graag vrede. Maar wijs me één Arabier — één op de hele wereld — die vrede wil [door iets op te geven]. Ik woon zelf in Jeruzalem. Ik heb in het oude stadsgedeelte met Arabieren gewerkt. Heus, ik weet er alles van.

V: Wat voor werk deed u daar?

A: Ik ben leraar. Ik gaf hun onderwijzers les in Hebreeuws. Dat bracht me ertoe hun te vragen wat ze nu eigenlijk wilden. Ik zei tegen ze: „Ik zal jullie waarachtig niet vermoorden. Vertel me de waarheid: wat willen jullie?” Toen gaven ze me dit antwoord: „We willen jón niet hier hebben — dat is 't enige”. Allemaal beweerden ze vrede te willen, maar zonder mij.

V: Willen ze u helemaal niet in Israël hebben?

A: Ze willen héél Israël hebben. Mij willen ze hier niet hebben. Als ik in Duitsland zat ... ja, dat zouden ze geweldig vinden.

In de strijd geharde soldaten zijn overigens niet de enigen die de kansen op een „werkelijke vrede” niet bijster hoog aanslaan. Peggy Schlossberg is niet van mening dat vrede door onderhandelingen kan worden bereikt. Ze voorziet een schier eindeloze strijd.

V: Wat voor uitwerking zal de jongste oorlog op Israëls kracht in de toekomst hebben?

A: We zullen een groter, staand leger moeten hebben. Het leven zal nooit

meer worden wat het geweest is; het zal ontzettend duur en moeilijk worden. Ik wou maar dat ik het gevoel had dat er uiteindelijk iets goeds uit zal voortkomen, maar wat dat betreft ben ik tamelijk cynisch en sceptisch gestemd. Is er eigenlijk wel iemand die nog hoop heeft?

V: Wat is volgens u een vereiste voor vrede?

A: O ... dat weet ik niet. Geloof u misschien dat ze écht in vrede met ons willen leven? Ik ben er zeker van dat wij graag vrede met ze willen sluiten. Maar ik geloof niet dat zij echt vrede met ons willen. Dáár zit 'm de kneep.

V: Bedoelt u de leiders of het volk?

A: Laten we er geen doekjes om winden. De gewone mensen zouden morgen al met elkaar willen omgaan en vrienden zijn, dat is nogal duidelijk ... dat wil immers ieder mens. Maar het zijn altijd de leiders. Ik zou niets liever willen dan dat iedereen in vrede kon leven, maar hoe moet je dat bereiken?

De meerderheid van de Israëli's is bereid althans een deel van de veroverde gebieden bij vredesverdrag terug te geven. Het is een feit dat de tijdens de jongste oorlog geleden zware verliezen, gevoegd bij de toenemende internationale druk, steeds meer Israëli's heeft gedwongen de oude garanties van enorme bufferzones, waarin Israëli'sche verdedigingsstrijdkrachten gelegerd zijn, opnieuw te bezien.

Deze Israëli's houden rekening met de mogelijkheid dat men hen zal dwingen zich uit de meeste veroverde gebieden terug te trekken. Ten einde de veiligheid die het bezit van zulke strategische gebieden verschaft, door iets anders te kunnen vervangen, zoeken zij naar andere garanties, die wél verteerbaar voor de internationale gemeenschap zijn en toch dezelfde veiligheid waarborgen. Toch blijft ook deze nieuwe diplomatieke strategie nog altijd gebaseerd op een aangeboren wantrouwen in de Arabische bedoelingen.

Gevraagd: vriendschap

Musa el-Basty, een Palestijn die net z'n einddiploma middelbare school heeft gehaald en nu in de VS verder wil studeren, is het met Peggy Schlossberg eens wat de grote waarde van vriendschap tussen de volkeren betreft.

V: Wat moet er gebeuren om vrede in het Midden-Oosten te krijgen?

A: Om te beginnen hangt vrede over de hele wereld enkel en alleen van rechtvaardigheid af. Is er rechtvaardigheid, dan heerst er vrede. Is er geen rechtvaardigheid, dan ook geen vrede. Als de een de ander graag mag, dan zullen ze 't goed met elkaar kunnen vinden — het doet er niet toe of ze zwart of blank, moslim of jood, christen of iets anders zijn. [Musa is moslim, maar „niet zo erg godsdienstig”.] Als er geen vriendschap heerst, is dit een teken dat er geen vrede is, want iedereen probeert dan te nemen wat hij denkt dat van hem is. Daarom is vriendschap de belangrijkste voorwaarde voor vrede.

V: Wat kan er gedaan worden om de verbittering tussen deze volkeren weg te nemen?

A: Dat is niet zo eenvoudig. En waarom niet? Omdat toen al deze mensen nog jong waren, hun is geleerd dat die en die hun vijanden waren, en die en die hun vrienden. Zijn ze eenmaal volwassen geworden, dan heeft die mening in hen postgevat. Er is tijd voor nodig om te kunnen samenleven en elkaar te leren kennen. Alleen op die manier kunnen de mensen in gunstige zin veranderen.

V: Het is dus een kwestie van opvoeding?

A: Inderdaad.

V: Waar draait het bij een praktische oplossing van het probleem onder meer om?

A: U weet dat het hier om land gaat. Zoiets komt overal voor, maar nergens vormt het zo'n groot probleem als hier. In ons geval is het een bijzonder groot probleem. Mensen worden uit hun huizen gezet en anderen trekken erin. Het gaat hier niet om een stuk woestijn of berggebied waar geen mensen wonen. Als dat zo was, zou 't allemaal stukken eenvoudiger zijn. Maar het gaat om woningen en er zijn zeer veel gezinnen bij betrokken. Dit is moeilijk te verteren, ziet u, wanneer ik uit m'n huis ben gezet, en een ander is erin getrokken. [Vele joden die eenzelfde ervaring hebben opgedaan, zullen het daarmee eens zijn.] Als die ander nu mijn huis met mij deelde, zou dat veel beter zijn. Alle mensen behoren samen te leven, ongeacht of ze moslims, christenen of joden zijn.

Maar hoe?

Wie zal echter uitmaken wat rechtvaardig is? Die beslissing zal moeten worden genomen door een derde, die door beide partijen wordt gerespec-

teerd; dus niet door de Arabieren en de Israëli's zelf. Sommigen zien daarom de Verenigde Naties als de rechtvaardigste arbiter. Maar de beslissingen van de VN worden niet genomen op grond van morele overwegingen, maar van politieke! Daardoor zijn de VN in de 28 jaar van hun bestaan niet in staat gebleken de wereld vrede te brengen. Ofschoon de VN door hun gespecialiseerde organen de mensheid vele waardevolle diensten hebben bewezen, hebben ze gefaald wat hun voornaamste doelstelling betreft.

Regeringsleiders zeggen dat onderhandelingen de enige mogelijkheid tot het bereiken van een rechtvaardige vrede zijn, maar ze praten dan in één adem door over „onderhandelingen vanuit een machtspositie”. Een dergelijke houding sluit automatisch elke kans op een onpartijdige beslissing uit.

Afgezien van de internationale politiek, moet worden gesteld dat de grondoorzaak van elke oorlog is gelegen in de aard van de twistende partijen zelf. „Waaruit komt bij u strijden en vechten voort? Is het niet hieruit: uit uw hartstochten, die in uw leden zich ten strijde toerusten? Gij begeert, doch gij hebt niet; gij zijt moorddadig en naijverig en gij kunt er niets mede verkrijgen; gij vecht en gij strijdt. Gij hebt niets...”, zo schreef Jakobus, de broeder van Jezus, negentien eeuwen geleden (Jakobus 4:1-2; alle teksten zijn afkomstig uit de *Nieuwe Vertaling*).

Het ongeluk wil echter — zoals het Palestijnse schoolhoofd opmerkte — dat „de wegen van Israëli's en Arabieren zo sterk uiteenlopen”. „Gaan er twee te zamen, zonder dat zij het eens geworden zijn?” (Amos 3:3.) Het is onmogelijk vrede tot stand te brengen, tenzij mensen oprecht tot een overeenstemming kunnen komen. Wat zal er niet moeten gebeuren eer Arabieren en Israëli's hun wederzijds wantrouwen laten varen ten gunste van een bezorgdheid voor de naaste, die het kenmerk is van de onzelfzuchtige liefde tussen waarachtige vrienden?

De vereiste verandering

Joël Horowitz, een soldaat die tijdens de oorlog van 1967 in Jeruzalem heeft gevochten, werd gevraagd wat hij over de vredeskansen dacht. Zijn antwoord luidde: „Er kan iets gebeuren, maar onder de huidige omstandigheden zal er niets verande-

ren. Als de menselijke geest als gevolg van de oorlog zou veranderen, ja dán misschien...”

Een verandering in de houding van de mens jegens de Schepper-God en zijn wetten is de eerste absolute voorwaarde voor een duurzame vrede. Het voeren van oorlog is het bewijs dat geen van de volkeren in het Midden-Oosten God waarlijk gehoorzaamt, want „als iemands wegen de Heer behagen, doet Hij zelfs diens vijanden vrede met hem maken” (Spreuken 16:7).

Joël Horowitz merkte op dat het niet gemakkelijk zou zijn de menselijke natuur te veranderen. Daarvoor zouden drastische maatregelen nodig zijn. De mens is in feite niet in staat zelf zijn aard te veranderen. Daarvoor is de interventie van God nodig. „Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt. Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb; gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn” (Ezechiël 36: 26-28).

Let wel dat God de oplossing van de territoriale kwestie heeft betrokken in zijn opzet het de mens mogelijk te maken Hem te gehoorzamen en in vrede te leven. God heeft reeds voor Palestijnse Arabieren, joden en alle andere volkeren hun eigen „nationale tehuis” aangewezen. Per slot van rekening is alleen Hij in staat uit te maken waar de uiteenlopende families der mensheid zullen wonen: „Des Heren is de aarde en haar volheid, de wereld en die daarop wonen” (Psalm 24:1).

Door heel de geschiedenis heeft God de mens de kans geboden Hem te gehoorzamen en in vrede te leven. Maar het mensdom heeft geen van beide gedaan. Wat zal God dan voor het mensdom doen?

„Komt, aanschouwt de werken des Heren, die verwoesting op aarde aanricht, die de oorlogen doet ophouden tot het einde der aarde, de boog verbreekt, de lans stukslaat, de strijd-wagens met vuur verbrandt. Laat af en weet, dat Ik God ben; Ik ben verheven onder de volken, verheven op de aarde” (Psalm 46:9-11).

Ja, het Midden-Oosten zal vrede krijgen. Maar alleen God zal die kunnen geven. □

Dexter Faulkner — Plain Truth

JAPAN EN HET MIDDEN OOSTEN

Het economisch voortbestaan van Japan staat op het spel. Zal dit land een nieuwe internationale rol worden opgedrongen ten einde in zijn behoefte aan olie uit het Midden-Oosten te kunnen voorzien?

VREDE IN het Midden-Oosten is voor Japan van het allergrootste belang. Toegewijd en vindingrijk als ze zijn, hebben de Japanners verbluffende records gevestigd wat industriële produktie en economische groei betreft. Deze prestaties zijn nu echter in ernstige mate bedreigd door het onstabiele Midden-Oosten.

Méer nodig dan alleen een energiek volk!

De voornaamste natuurlijke hulpbron van Japan zou de energieke bevolking ervan kunnen zijn. Maar nog een ándere vorm van energie is voor Japan onontbeerlijk wil het zijn uitzonderlijke prestaties en zelfs zijn bestaan als natie voortzetten.

En dat is de olie.

De meeste Japanners zijn er zich thans pijnlijk van bewust dat meer dan 80% van de olie die de staal-, textiel- en andere industrieën draaiende houdt en die het vervoer, de verwarming en de verlichting in hun steden mogelijk maakt, uit de Perzische Golf komt. Drieënveertig procent komt uit de Arabische landen die een produktievermindering van 25% hadden vastgesteld voor „niet-bevriende” landen, in welke categorie Japan oorspronkelijk werd geplaatst. Alleen Iran, een niet-Arabisch olieleverend land, dat 37% van de Japanse olie-import dekt, had zijn produktie-programme niet gewijzigd.

Het aldus ontstane tekort aan olie had op geen ongunstiger ogenblik kunnen komen, verklaarde Kazoetaka Kikawada, president van de raad van bewindvoerders van de Japanse Commissie voor Economische Ontwikkeling. (Japan beleefde op dat moment al een prijsinflatie van 20% per jaar als gevolg van tekorten aan grondstoffen, variërend van asfalt tot zink!)

Geen ander land ter wereld is in een oliecrisis zó kwetsbaar. Dit eilandrijk met zijn 105 miljoen inwoners moet ruim 99% van zijn oliebehoeften

door import dekken. Doordat het olieverbruik met ongeveer 17% per jaar toeneemt, is Japan niet in staat geweest een reservevoorraad voor meer dan één of twee maanden aan te leggen.

Daarbij komt nog dat Japan wat zijn oliebehoefte betreft afhankelijk is van politiek zeer kwetsbare Amerikaanse en Europese oliemaatschappijen die in het Midden-Oosten opereren.

Japan zoekt de wereld af naar olie

Pas sinds kort hebben Japanse maatschappijen succes gehad met zelfstandige operaties op oliegebied.

Dit zoeken naar extra bronnen doet de Japanners over heel de wereld actief zijn. Exploratie- en ontwikkelingsprojecten zijn thans aan de gang in Alaska, Canada, Peru, Columbia, Zaïre, Nigeria, Australië, Indonesië, Maleisië en Zuid-Vietnam.

Japan verwacht zijn olie-import uit de Volksrepubliek China dit jaar te verdrievoudigen tot 3 miljoen ton per jaar. Ook hoopt het mee te doen aan de ontginning van olie- en gasreserves in Siberië, uiteraard in ruil voor ruwe olie en aardgas.

Maar hoe wanhopig Japan zich ook inspant, toch blijft het voor nog op z'n minst vijf jaar voor 85% van de olie die het nodig heeft afhankelijk van het Midden-Oosten, aldus Yasoehiro Nakasone, secretaris-generaal van het machtige ministerie voor Internationale Handel en Industrie.

Volkomen afhankelijk

Elke reductie van de bevoorrading betekent een onmiddellijk afremmen van de Japanse economie. Minder olie dan nodig is, betekent meteen minder energie dan toereikend is. Ruim tweederde van alle Japanse energie wordt met olie opgewekt. Ruim 77% van de totale elektriciteitsvoorziening komt van centrales die met olie worden gestookt.

Hier komt nog bij dat olie dé basisgrondstof is voor de enorme petrochemische industrie, de producent van plastics, nylon, polyestervezels, synthetische rubbers, zeep en andere reinigingsmiddelen, medicijnen, kunstmest en insecticiden.

Vermindering van al deze produktie betekent geringere export. En toch moet Japan blijven exporteren om de steeds kostbaarder wordende olie-

importen uit het Midden-Oosten te kunnen betalen. Aan het eind van het lopende fiscale jaar (d.i. 31 maart) verwacht Japan 2 miljard dollar extra te hebben betaald vanwege de gestegen olieprijs.

Tussen twee vuren

Japan heeft het ongeluk betrokken te zijn geraakt in een politiek, economisch en militair kruisvuur, dat boven het Midden-Oosten is losgebarsten. De olie heeft de internationale machtspolitiek een geheel nieuw aanzien gegeven.

De olieminister van Saoedi-Arabië, Ahmed Zaki Al-Yamani, heeft vanuit het Weense hoofdkwartier van de Organisatie van olie-exporterende landen (OPEC) bekendgemaakt dat „landen die door de leveringsbeperkingen worden getroffen, daarvan zullen worden vrijgesteld op voorwaarde dat zij de Arabieren op zeer belangrijke wijze helpen de Israëlische te dwingen zich uit Arabisch grondgebied terug te trekken”. Hoewel Japan niet anti-Israël is, moet het zich noodgedwongen ten gunste van de Arabische landen uitspreken.

Japan reageerde in november met verklaringen die duiden op een politiek die gunstiger klonk voor de Arabieren. Dit bezorgde Japan vrijstelling van de volgende leveringsbeperking van 5% die in het Arabische olie-embargo was voorzien. Deze voorraad zou evenwel van maand tot maand worden herzien en er werd geen garantie tegen een verdere besnoeiing van leveranties gegeven.

De oorspronkelijke benarde oliepositie bracht Japan in de onhoudbare situatie dat het enerzijds zijn Arabische energieleveranciers tevreden moest zien te stellen, en anderzijds de Verenigde Staten, zijn grootste afnemer, voornaamste handelspartner en militaire bondgenoot.

In deze situatie wordt Japan een nieuwe internationale rol opgedrongen. Het kan zich niet langer permitteren de glimlachende, Aziatische schaduw van Uncle Sam te zijn. Japan zal nu voor zichzelf moeten uitmaken welke wijzigingen in zijn politiek het best een onbelemmerde toevoer van voor zijn bestaan onmisbare grondstoffen zullen bevorderen!

De taak waarvoor het zich geplaatst ziet, is een schier onmogelijke. De Verenigde Staten kunnen weinig meer bieden dan medeleven. Zelfs al

Eiji Miyazawa — Black Star

DE PETROCHEMISCHE INDUSTRIE van Japan heeft sinds 1957 een enorme vlucht genomen. Aardolie vormt de grondstof voor ca. 3000 uiteenlopende artikelen.

zou Japan besluiten tot opvoering van zijn strijdkrachten in een poging zijn wijd en zijd verspreide commerciële ondernemingen te beschermen, dan zou dat toch zijn problemen niet oplossen.

Toch zal Japan dit dilemma moeten oplossen, wil het als industriële natie staande blijven.

Een nuchtere beoordeling plaatst ons oog in oog met het feit dat de energieke, vindingrijke Japanners — zelfs met een zorgvuldig uitgedokterde nationale diplomatie — dit vraagstuk onmogelijk alléén kunnen oplossen.

Japan heeft een verlosser nodig. En de ironie van deze situatie wil dat dit *dezelfde* verlosser is die de joden en

Arabieren nodig hebben, en die ze zullen krijgen!

Die Verlosser heeft beloofd een wereldgezag te zullen instellen en over nationale grenzen te zullen beslissen. Hij heeft beloofd welvaart voor állen te zullen scheppen. Die Verlosser en zijn boodschap van het komend, over heel de aarde heersend koninkrijk of gezag Gods, worden reeds jaar en dag in de pagina's van dit tijdschrift aangekondigd.

Vermoedelijk bent u reeds in het bezit van zijn unieke handleiding voor dit gezag. Het is de Bijbel. Schrijf om ons gratis boekje dat de bestudering van dit boek nader toelicht en getiteld is *Twaalf regels voor bijbelstudie*.

— Rodney Repp

wat onze lezers schrijven

Moraal

„In deze troebele tijd doet het me weer eens goed *echte waarheden* te lezen in ons blad *De ECHTE WAARHEID*.

„Het artikel 'Verontrustende toename van echtscheidingen vormt ernstige bedreiging van de VS en de westerse wereld' [*Persoonlijk*, nov. 1973] heeft me bijzonder goed gedaan. (Huwelijks)moraal is voor mij een teer punt.

„Ik ben leeraar op een grote scholengemeenschap. Als zodanig krijg ik vaak te maken met 'problemkinderen'. En steeds weer opnieuw moet ik ontdekken dat deze kinderen op school moeilijk hanteerbaar zijn omdat er thuis iets scheef zit. Natuurlijk, ik mag niet gaan generaliseren. Maar wat te denken van een vader, die drinkt of 'op stap gaat'? Een moeder, die het ene kind voortrekt en het andere verwaarloost? Kinderen, die te weinig gestimuleerd of gemotiveerd worden, omdat hun ouders zelf niet in staat zijn hun 'preken' waar te maken? Ouders, die hun kinderen maar van alles toestoppen in de hoop dat ze maar 'hun grote mond' dicht houden?

„En wat te denken van collega's-leraren, die menen voorlichting (relatie-training?) te moeten geven door leerlingen én leraren sex-consumptie op te dringen?

„Moraal schijnt een vies woord te zijn, helaas, zoals bij velen sex dat was jaren geleden!

„Welnu, ondanks veel onbegrip bij radicaal-progressieven, houd ik nog steeds vol, dat er wel degelijk *waarden* zijn in het leven die het *leven* leefbaar moeten houden! *Trouw, eerlijkheid*, oprecht *medemens* zijn, dat alles is me dierbaar. En waar blijven die waarden, als mensen hun eenmaal gegeven woord niet nakomen? Hoe staat het met de opvoeding, als we zelf te weinig opgevoed blijken? Moeten we zonodig ander *leven* kapot maken, omdat ons eigen *on-leven* niet meer bevredigt?

„Ik wil niet de pretentie wekken zelf volmaakt te zijn! Maar mijn denken en doen gaan samen. Ik vecht voor waarden als *vrijheid*. Vrijheid is leven! Vrij zijn van dwang, manipulatie, indoctrinatie. Vrij zijn én vrij *laten*. Laten we respect opbrengen voor mensen, die nog het lef hebben te zeggen dat (huwelijks)moraal nog steeds waardevol is om te kunnen *leven!*”

R.T.,
Berkel-Enschot

De vrouw

„In het nummer van november staat het artikel 'Heeft God het op de vrouw gemunt?'

„Nu, onder de kop 'Wat God voorhad met de vrouw' staat: 'Het was zeer zeker niet Gods bedoeling dat het tot deze

rampzalige toestand zou komen', m.a.w., God heeft de zaak mooi uit de hand laten lopen. Is dit een kritiek op God of komt het wat ongelukkig bij mij over? Is het mogelijk uw reactie hierop te horen?'

K.J.v.d.W.,
Hatten

• *Niet God, maar de mens heeft de zaak uit de hand laten lopen. De natuurlijke gezindheid van de mens gaat steeds tegen de wil van God in. Zie Romeinen 8:7.*

Katholicisme

„De artikelen in *De ECHTE WAARHEID* zijn uiterst leerzaam en ik waardeer de onbevooroordeelde berichtgeving, in het bijzonder in uw artikel over de crisis in de Katholieke Kerk [nov. 1973]. Ik heb dat nummer aan een paar van mijn katholieke vrienden uitgeleend, die de snel op elkaar volgende veranderingen in hun kerk niet hebben kunnen begrijpen. Een paar van deze vrienden hebben zich nu op *De ECHTE WAARHEID* geabonneerd en één heeft de *SCHRIFTELIJKE CURSUS* aangevraagd.”

Lucy T.L.,
Rochester, New York

Oorlog

„Steeds bewonder ik uw geweldige visie op actuele dingen. Het artikel dat me het meeste trof was 'Een remedie tegen oorlog' uit het septemhernummer van 1973.

„Nog nooit heb ik zo'n duidelijke kijk op dat onderwerp gelezen. Gaarne zou ik van u de boekjes *Waartoe bent u geboren?* en *De ideale wereld van morgen ... een blik in de toekomst* willen ontvangen.”

C.B.S.,
Apeldoorn

Genocide

„Hoera voor een tijdschrift waarin je niet door kilometers advertenties hoeft te waden om bij de inhoud uit te komen.

„Hoewel mijn visie op de profetieën verschilt van die van uw blad, blijf ik uw tijdschrift waarderen vanwege het feit dat er geen doekjes om onaangename dingen gedraaid worden.

„Uw blad is het enige buitenlandse tijdschrift dat ik gezien heb, dat met het artikel over genocide [juli-aug. 1973] niet samengaat met het algemene gehuil en geschreeuw tegen een redelijk rustig Zuid-Afrika, maar de vinger op de wonde legt van het onstabiele hart van dit continent.”

P.v.d.H.,
Lydenburg, Z.-Afrika

Romeinse Rijk

„Als laatste-jaarsstudent aan een technische school, vind ik veel leerstof in *De ECHTE WAARHEID*, welke vaak door onze leerkrachten gebruikt wordt in verschillende lessen theorie die wij te verwerken krijgen. Vooral de artikelenreeks 'Europa: catastrofe en herleving' [begonnen in oktober 1973] genoot mijn volle aandacht.”

M.O.,
Deinze, België

„Als student heb je het niet zo ruim en daarom waardeer ik het erg dat er een organisatie is die nog iets gratis doet. En wat voor iets; het peil van uw blad is hoogstaand, het heeft een uitgesproken gezicht en is veelzijdig.

„Ik lees het altijd met veel plezier, vooral de geschiedenisstukken, die goed geïllustreerd worden met kaarten en tekeningen.”

H.P.,
Zevenhuizen

„Uw artikelen over de val van het Romeinse Rijk zijn zeer interessant, voorzien m.i. in een behoefte en worden verduidelijkt door de verdeling in tijdperken en opgeluisterd met landkaarten. Is St. Bonifatius [nov. 1973, blz. 22] dezelfde die hier bij Dokkum vermoord werd?'

J.K.,
Sneek

• *Ja.*

Jongeren

„Hoewel mijn overtuiging niet steeds strookt met de uwe, vooral dan wat betreft bepaalde 'geloofspunten', zetten de diverse artikelen toch wel aan het denken, wat reeds pleit voor de kwaliteit ervan.

„Niettegenstaande ik zelf nog maar zestien ben, kan ik wel zeggen dat uw uitgaven mijn visie op de 'dingen' in grote mate positief hebben beïnvloed, en daarvoor kan ik u alleen maar danken.”

M.v.S.,
Gent

„Zojuist mocht ik via mijn boekhandel kennismaken met uw gratis maandblad *De ECHTE WAARHEID*. Door mijn studie pedagogiek word ik veel geconfronteerd met filosofie. Ik ben 30 jaar en door die filosofische literatuur erg kritisch gaan staan tegenover de kerk. Ik noem mijzelf christen, maar *what is in a name?* In je gehele levenswijze zal je geloof moeten blijken. Ik twijfel dus wat, maar twijfel is een groot goed, omdat je dan zoekt. Via de 'echte waarheid' (de Bijbel?) hoop ik een tip van de sluier der waarheid op te kunnen lichten. Ik ben van mening dat niemand zich mag pretenderen de waarheid te hebben, maar ik geloof wel dat wij met de Bijbel als ruggesteun iets van de waarheid kunnen vinden. Hopelijk kan *De ECHTE WAARHEID* mij daarbij helpen.”

A.J.M.G.,
Nistelrode

EURONIEUWS

• Spanje — nasleep van een moord

De bomaanslag waardoor de Spaanse eerste minister, admiraal Luis Carrero Blanco, in december j.l. het leven verloor, zou wel eens het begin van een nieuw tijdperk van politiek geweld in Europa kunnen inluiden. De laatste keer dat een Europees regeringshoofd het slachtoffer van een sluipmoordenaar werd, was bijna 25 jaar geleden. Dit alles is nu veranderd. Europa wordt nu geconfronteerd met de mogelijkheid dat er meer van dergelijke aanslagen zullen komen. Evenals met vliegtuigkapingen, zijn er maar een paar desperado's voor nodig om hiertoe het sein te geven.

Welk effect zal de ontijdige dood van Blanco hebben op het Spanje van Franco?

Eerste schokeffect

Het eerste schokeffect bestond er voornamelijk in dat het spookbeeld van binnenlandse onrust en politieke instabiliteit naar voren geroepen werd. Dit spookbeeld achtervolgt een groot aantal Spanjaarden, die zich de verschrikkingen van de Spaanse burgeroorlog van 1936-39 maar al te goed herinneren. Deze strijd tussen links georiënteerde Republikeinen en de rechts georiënteerde Nationalisten onder Francisco Franco, werd gekenmerkt door ontstellende meedogenloosheid en wreedheid aan beide zijden. Men heeft het dodental geschat op 600 000 tot 1 miljoen. Het is dan ook geen wonder dat elk teken van een hernieuwd conflict de Spanjaarden doet huiveren.

Veel waarnemers zijn bang dat het vermoorden van de eerste minister Spanje nog verder naar rechts zal drijven. De aanstelling van senor Carlos Arias Navarro als de opvolger van admiraal Carrero wordt door velen gezien als een bevestiging van dit gezichtspunt. Zijn politieke geloofsbrieven worden vooral gevormd door zijn onwrikbare persoonlijke loyaliteit aan de Caudillo. De Spanjaarden werden niet in twijfel gelaten of Franco toe zou staan dat zijn regering onstabiel zou worden als gevolg van „een lafhartige aanval voortgesproten uit een geest van verdeeldheid en anarchie”, zoals hij het in een radiuitzending uitdrukte.

Zorgen van economische aard

De gevolgen van de moord moeten gevoegd worden bij de vele moeilijkheden waar Spanje in 1974 mee geconfronteerd wordt. Inflatie, een plaag waar de meeste landen vandaag door geteisterd worden, dreigde in 1973 een hoogte van 15% te bereiken. In december introduceerde de Spaanse regering een loonstop om de inflatoire spiraal een halt toe te roepen. Deze maatregel bleek erg onpopulair bij de Spaanse arbeiders, die de laatste jaren

gewend waren geraakt aan een gestage verbetering van hun levensstandaard. Het laat zich daarom aanzien dat het arbeidsklimaat zou kunnen verslechteren.

Bovendien kan het onzekere economische uitzicht voor de rest van Europa heel goed de snel groeiende toeristenindustrie van Spanje ontwrichten. In 1972 zochten niet minder dan 33 miljoen toeristen, voornamelijk Engelsen, Duitsers en Nederlanders, de Spaanse zon op.

Kansen op EEG-lidmaatschap

De verhoudingen van Spanje met de rest van Europa, en vooral met de EEG, zijn anomaal. Europeanen wijzen al spoedig op het verschil tussen het uitgesproken doel van Spanje zich bij de democratieën van West-Europa te scharen, en wat wordt aangezien als Spanje's ondemocratische binnenlandse politiek. In de jaren zestig trachtte Spanje zonder succes lid van de EEG te worden. Het heeft echter wel een preferentiële handelsovereenkomst met de Gemeenschap.

In het begin van 1973 zag het ernaar uit dat de deur tot lidmaatschap van de EEG zich zou openen. President Pompidou liet Spanje weten dat het de wens van Frankrijk was het als een volwaardig lid van de Gemeenschap te zien. Hij maakte geen melding van „het vereiste politieke klimaat”, de gebruikelijke *sine qua non* voor mogelijke Spaanse toetreding. De uitwerking die een sterke wending naar rechts op de Spaanse vooruitzichten op het lidmaatschap van de EEG zal hebben, moet nog afgewacht worden.

Na Franco — wat dan?

Het is nog te vroeg om te kunnen zeggen of de recente gebeurtenissen enig substantieel effect zullen uitoefenen op Spanje na de dood van Franco. De officiële opvolger van de 81-jarige generalissimo als staatshoofd is Don Juan Carlos de Bourbon. Het zal echter geen eenvoudige terugkeer tot de monarchie zijn. Franco's streven is er in de eerste plaats op gericht dat de politiek van zijn regime en de stabiliteit van de natie na zijn dood voortgezet zullen worden. Juan Carlos is geen liberaal, en hij werd sterk gesteund door Carrero en andere conservatieven. Het schijnt bovendien in Franco's plannen te liggen dat wanneer Juan Carlos koning wordt, hij een sterke eerste minister zal hebben om hem steun te geven tegen de deining die zijn troonsbestijging teweeg zou kunnen brengen. Vandaar dat Carrero aangesteld werd, en nu Arias. Of de overgang na de dood van Franco op een vreedzame dan wel gewelddadige wijze geschied, is een vraag van groot belang voor Spanje en heel Europa.

— Chris Carpenter

- VOOR DE ECERTE WAARHEID: Ambassadeur College, Postbus 496, Arnhem (Nederland).
- VOOR THE PLAIN TRUTH: *Europa, India, Afrika en West-Indië*: P.O. Box 111, St. Albans, Herts, Engeland.
- *Verenigde Staten*: P.O. Box 111, Pasadena, Californië 91123.
- *Canada*: P.O. Box 44, Station A, Vancouver 1, B.C.
- *Australië en Zuidoost-Azië*: G.P.O. Box 345, Sydney, N.S.W. 2001.
- *Nieuw-Zeeland*: P.O. Box 2709, Auckland 1.
- *Zuid-Afrika, Mauritius en Malawi*: P.O. Box 1060, Johannesburg.
- *Filippijnen*: P.O. Box 1111, Makati, Rizal D-708.
- *Latijns-Amerika*: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F., Mexico.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

KOMENDE ARTIKELEN

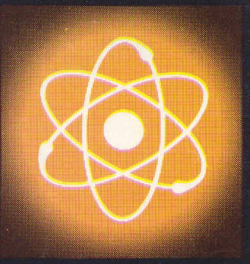
RUSLANDS WARE OOGMERKEN IN HET MIDDEN-OOSTEN

De Russen zijn opportunistisch in hun buitenlandse politiek, maar hun algehele doelstelling blijft ongewijzigd: de uiteindelijke triomf van het Russische communisme.

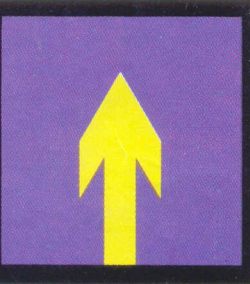
IS SCHEIDING NODIG?

Scheiding is de geaccepteerde oplossing voor een mislukt huwelijk geworden. Is scheiding evenwel de beste oplossing?

KERNENERGIE EN ALTERNATIEVEN

Aangetoonde oliereserves zullen in 40 jaar tijd uitgeput raken. Wil de beschaving zoals wij die kennen blijven voortbestaan, dan is het dringend geboden dat er maatregelen worden genomen voor het ontwikkelen van alternatieve energievoorzieningen.

DE MAN DIE STIERF OM DE MENSHEID VRIJ TE MAKEN

Wat voor man was Jezus van Nazaret? Stierf Hij werkelijk voor de zonden van de mensheid? Stond Hij uit de doden op?